

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ · ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' ΕΤΟΣ 25^ο | ΑΘΗΝΑΙ 1-15 ΙΟΥΝΙΟΥ 1911 | ΑΡΙΘΜΟΣ 1007

ΘΥΜΑΤΑ ΚΑΙ ΔΗΜΙΟΙ

Μία μητέρα μαχαιρώνει την κόρη της, παιδί δέκα τεσσάρων χρόνων και ένας αδελφός σκοτώνει την αδελφήν του διά ζητήματα τιμής. Και ο μὲν ἀδελφοκτόνος ἔχει κάπως ὑπὲρ αὐτοῦ τὴν ἐλαφρυντικὴν περίστασιν, ὅτι ἀκολουθεῖ τὴν ἀγρίαν συνήθειαν νὰ νομίζῃ ὅτι εἶναι κύριος τῆς ζωῆς καὶ τῆς τιμῆς τῆς ἀδελφῆς του. Καὶ ὅτι χάριν αὐτῆς ἤμπορεῖ νὰ ἀφαιρῇ ἐκείνην. Ἡ μητέρα ὅμως, ἡ μέγαιρα αὐτὴ ποῦ στιγματίζει τὸ ὄνομα τῆς μητρός, δὲν ἔχει καμμίαν δικαιολογίαν. Ὁ γέρον κύριος, ὁ ὁποῖος μὲ τὸσον κυνισμόν ἐπρόβαλε τὴν προστατευτικὴν παγίδα του διὰ νὰ καταστρέψῃ ἐνὶ παιδί ἀνίδεον, ἠμάρτουσε νὰ κινήσῃ τὴν μητρικὴν μανίαν καὶ θὰ ἦτο φυσικόν ἐν στιγμῇ ὀργῆς νὰ ἐστόλιζεν αὐτὴ μὲ μαχαιριὰς τὸ ἀδιάντροπο μοῦτρο τοῦ γέρον σατύρου. Θὰ ἦτο ἀκόμη φυσικόν νὰ ἀπλόωνε γύρω εἰς τὸ παιδί τῆς ἓνα δίκτυον στοργῆς, τρυφερότητος καὶ αὐστηρῶς ἐπιβλέψεως διὰ νὰ τὸ σώσῃ ἀπὸ τὸν φοβερόν κίνδυνον.

Ἄλλ' ὅ,τι δὲν εἶναι φυσικόν, ὅ,τι εἶναι ἀκατανόητον, ὅ,τι προοιδοῖ θηριωδίαν ἀνῆκουστον εἶναι τὸ μαχαιρώμα αὐτὸ τὸ ἀγριον τοῦ παιδιοῦ ἀπὸ τὸ μητρικόν χέρι. Καὶ ἡ μητέρα αὐτὴ δὲν ἀποτελεῖ κἀν ἐξαιρέσιν, δὲν εἶναι φαινόμενον σπάνιον εἰς

τὰ τὸσον φημισμένα διὰ τὴν ὑπεροχὴν τὼν οἰκογενειακά μας ἦθη.

Αἱ μητέρες ποῦ μεταχειρίζονται ἀντὶ μαχαιριοῦ τὰ νύχια τὼν καὶ τὰ δόντια τὼν καὶ ὅ,τι ἄλλο ὄργανον τοῖς τύχη πρόχειρον, εἶναι τὸσον πολλαὶ καὶ μάλιστα εἰς τὰς λαϊκὰς τάξεις, ὥστε πολὺ συχνὰ ἡ παιδικὴ ζωὴ νὰ καταντᾷ μαρτύριον.

Τὸ φοικωδέστερον δὲ ἀκόμη εἶναι ὅτι τὸ μαρτύριον αὐτὸ ἀρχίζει ἀπὸ τὰ πολὺ μικρὰ παιδικὰ χρόνια. Εἶχα ἄγνωστον μητέρα, τῆς ὁποίας τὸ κοριτσάκι, τριῶν μόλις ἐτῶν, ἦτο κάπως ζωηρότερον καὶ περισσότερον ἀνυπότακτον τοῦ συνήθους. Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ ἀνυποταξία αὐτῆ ἦτο ἀποτέλεσμα τῆς μητρικῆς ἀδιαφορίας καὶ τῆς ἐντελοῦς ἐλλείψεως μητρικῆς πειθαρχίας. Μητέρα καὶ κόρη ἔτυχε νὰ φιλοξενοῦνται εἰς ἐξοχὴν συγγενῶν, ἐνώπιον τὼν ὁποίων ἡ μικρὰ ἐφέρετο ἀπαράλλακτα, ὅπως ἦτο συνειθισμένη νὰ φέρεται καὶ εἰς τὸ σπῆτι τῆς. Φυσικὰ ἡ μητέρα ἐξετίθετο ἀπέναντι τὼν συγγενῶν διὰ τὴν κακὴν ἀνατροφὴν τοῦ παιδιοῦ τῆς. Καὶ διὰ νὰ τὸ ἐκδικηθῇ ἐπερίμενε τὴν ὥραν τοῦ ὕπνου, ὅταν καὶ αἱ δύο ἀπεσύροντο εἰς τὸ ἰδιαίτερόν τὼν διαμέρισμα.

Τότε ἀφοῦ ἐκλείε τοῦ παιδιοῦ τὸ στόμα ἤρχιζε μὲ τὰ νύχια καὶ μὲ τὰ δόντια καὶ ὅπως ἀλλοιῶς ἠμποροῦσε νὰ τὸ κατασκοπῶνῃ κυριολεκτικῶς. Γρατὶ ἔκαμες αὐτό;

γιατί είπες εκείνο; χθές, θυμάσαι; Και σήμερα το πρωί; Και να και έδω και να και εκεί, έως ότου άφηνε το παιδί, το δυστυχισμένο αυτό παιδί ήμισθανές, εις κακήν κατάστασιν με πληγές και μωλωπίσματα και πρηξιματα εις το πρόσωπον και εις όλον το τριφερόν του σώμα.

Τόσον δὲ εξαγοιόνετο καὶ ἐγένετο θηριώδης, ὥστε τὸ δυστυχισμένον θῦμα δὲν ἐτολμοῦσε κἀν νὰ φωνάξῃ. Θὰ σὲ σκοτώσω, τῆς ἔλεγεν, ἂν ἀκουσθῇ κἀν ἡ φωνή σου. Καὶ ἦτο τόσον τρομερὰ ἡ ἀπειλή, ὥστε τὸ παιδί ἀπὸ φόβον ἔχανε τὴν φωνὴν του.

Τὸ μικρὸν σῶμα ἐσημαδεύετο γιὰ μὴνες καὶ τὸ δυστυχισμένον παιδί ἐσυνείθιζε νὰ θεωρῇ τὴν ἀγρίαν μητέρα του, ὡς δῆμιον, διὰ τὸν ὁποῖον ἠσθάνετο κάθε ἄλλο ἀπὸ ἀγάπην καὶ στοργήν.

Αὐτὸ εἶναι ἓν ἀπὸ τὰ πολλὰ παραδείγματα μητέρων νευρικών, ὑστερικών, ἀπὸ ἐκείνας ποῦ αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην, σχίσουν, νὰ πληγώσουν, νὰ σπάσουν, νὰ καταστρέψουν διὰ νὰ ξεθυμάνουν.

Φυσικὰ εἰς τὰς τάξεις ποῦ ἡ ἀμάθεια καὶ ἡ δυστυχία ἀδελφωμένοι ἐξαγοιόνουν καὶ ἀποκτινώνουν τὴν γυναῖκα περισσότερο, τὰ θύματα αὐτοῦ τοῦ εἶδους εἶναι ἀπειράριθμα. Καὶ οἱ μικροὶ κακοῦργοι, καθὼς καὶ τὰ ἔκφυλα ἓν γένει παιδιὰ καὶ τῶν δύο φύλων ὀφείλουν τὴν τελείαν ψυχικὴν τῶν πύρωσιν εἰς τὸ παράδειγμα τῆς σκληρότητος καὶ τῆς ἀπονίας μητέρων τῆς περιωπῆς αὐτῆς, ὅπως καὶ πατέρων ἀκόμη σκληροτέρων.

Ἄλλου ὑπάρχει νομοθεσία, ἡ ὁποία προστατεύει τὰ παιδιὰ ἀπὸ τοιοῦτους ἀγρίους γονεῖς, ὅπως ὑπάρχει νομοθεσία, ἡ ὁποία τὰ προστατεύει ἓν γένει ἀπὸ οἶον ὅποτε κακὸν ἢ ἐπίβουλον ἐκμεταλλευτῆν τῶν.

Ἐδῶ δὲν ὑπάρχει καμμία νομοθεσία διὰ τὰ παιδιὰ. Ἡμπορεῖ νὰ τὰ ἐκμεταλλεῦνται καὶ νὰ τὰ κακοποιῶν οἱ ξένοι, κατὰ μεγαλύτερον δὲ λόγον οἱ ἰδικοὶ τῶν «**Παιδί μου εἶναι θὰ τὸ ψήσω καὶ θὰ τὸ φάω.**» Καὶ ἂν δὲν τὰ ψήνουν καὶ τὰ τρώγουν κυριολεκτικῶς, καταστρέφουν ὅμως ἀνεπιστρεπτεῖ τὴν παιδικὴν χαρὰν καὶ πληγοῦν τὰ παιδικὰ σώματα καὶ μαρτυροῦν τὰς παιδικὰς ψυχὰς καὶ δημιουργοῦν ἢ μισανθρώπους ἢ μικρὰς κακοῦργους. Ἡ νομοθεσία τῆς ἀνορθώσεως καιρὸς εἶναι νὰ στραφῇ καὶ πρὸς τὰ παιδιὰ.

ΚΑΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ ΤΗΣ ΚΑΤΙΝΑΣ ΗΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

«Ἄπ' τὸ γοργό μας πέρασμα,
«δὲν εἶνε τάχα κριμα νὰ μὴ
«σωθῇ ἓνα πάτημα, ὃ Χρόνε
«ἀδικητή;»

ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΣ

Ἄργχ ἔσως; ἀργχ ἐπῆρα τὴν πένα διὰ νὰ σώρω τὰς πενθίμους κῦτάς γραμμὰς καὶ πλανηθῶ εἰς τὴν τραγικὴν ἀναπόλησιν τοῦ θανάτου Σου, πολυχαπημένη μου· ὁ πόνος μου ἔμως—πίστευσέ το εἰς τὰ βάθη τῆς ἀνυπαρξίας Σου καὶ δικαίωσέ με—ὁ πόνος μου ἔχει ἀναβλύσει ἀπὸ τὰ μύχια τῆς ψυχῆς μου βρῦς, ἄσθονος καὶ ἀσυγκράτητος ἀπὸ τὴν μαύρην ἐκείνην ὥραν, ποῦ ἐπῆρες τὸ παρθενικό Σου σῶμα κουρασμένη ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ τὸ ἀνέβασες εἰς τὴν μοναξιὴν καὶ τὸ παρέδωκες ἀνυπεράσπιστον εἰς τὸ σκράκι τῆς ἀρρώστειας καὶ τῆς ἀπογνώσεως, ὡς ποῦ ἦλθεν ἡ μοιραία στιγμὴ καὶ ἐσβυσες με τὰ μάτια κερρωμένα εἰς τὸν ὀρίζοντα, ἀλλοίμονον! Εἰς τὰ ἴδια γαλανὰ βάθη τοῦ ὀρίζοντος μέσα εἰς τὰ ὁποῖα ἔπλεες ἄλλοτε, λικνισμένη ἀπὸ τὸ χαρούμενον ὄνειρον τῆς ζωῆς....

Πίστευσέ με, πολυχαπημένη· ὁ πόνος μου ἔχει ἀναβλύσει ἀπὸ τότε, ἔχει ἐκπηδήσει ἀπὸ τὰ βάθη μου, ἐπλημμύρησε τὴν ψυχὴν μου, ἐγέμισε ἀπὸ πίκρην τὰ μάτια μου καὶ ἐσκέπασε με ἓνα βρῦ μελαγχολικὸ πέπλον ὅλα τὰ πράγματα γύρω μου.

«Ὅλα ἐσυνέτριψαν μέσα μου· καὶ ἐπάνω ἀπ' ὅλα ἐστάθη ὁ θρῆνος διὰ τὰ χαμένα Σου νεῖατα, ὁ θρῆνος διὰ τὰ ὄνειρά σου, ποῦ ἔπρασαν ὠγρὰ καὶ ξεφυλλισμένα εἰς τὴν μοναξιὴν—καὶ ἀκόμη ὁ θρῆνος ὁ βαθὺς καὶ μυστικός δι' ἐμένα καὶ δι' ὅλους τοὺς ἄλλους ποῦ κυττάζομεν σήμερα μ' εὐδαιμονίαν τὸ φῶς καὶ λουόμεθα ἀκόμη ἀνύποπτοι μέσα εἰς τὴν ἀσημένιαν καλυμμένην τῆς αὐγῆς, χωρὶς νὰ λογαριάζομεν τὴν καμπάναν, ποῦ εἶναι κρεμασμένη ἐπάνω μας καὶ κάθε στιγμὴν, με κάθε φύσημα τοῦ ἀνέμου ἀπειλεῖ νὰ σημάνη τὸν χωρισμόν μας καὶ τὸν θάνατον!

Ἐξῦπνησεν ὁ παγκόσμιος θρῆνος μέσα μου, πολυχαπημένη.

Ἐκινουόμεν χαρούμενοι ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ Ἄγνωστου καὶ ἐξυπνοῦμεν εἰς τὸ φῶς· ἀνοίγομεν τὰ μάτια εἰς τὴν ζωὴν, γεμίζομεν τὴν ψυχὴν μας με τὴν ἀνοιξιν, παλλόμεθα με τὴν ἀγάπην καὶ στερεώνομεν τὸ βῆμα—καὶ κάμνομεν τὸ στήθος χαλύβδινον καὶ ὑποβαλλόμεθα εἰς πειθαρχίαν ἐσωτερικὴν—διὰ τὴν νικητήριον ἀντιμετώπισιν τῶν κῦσπερῶν σκοπῶν.

Καὶ ἐνῶ εἴμεθα ἀθῶοι καὶ ἄξιοι εἰς τὴν ζωὴν, ἐνῶ προχωροῦμεν ἀνύποπτοι εἰς τὸν δρόμον ποῦ εἶνε χαρκαγμένος ἀπὸ τὴν μοῖρα προτοῦ νὰ σημάνη ἀκόμη τὸ μεσημέρι τῆς ζωῆς—ἡ ἴδια μοῖρα σκληρὰ καὶ παντοδύναμος ἔρχεται πάλιν καὶ μᾶς σπρώχνει πρὸς τὴν ἀφάνειαν καὶ μᾶς βυθίζει εἰς τὴν Γῆν, μᾶς ὠθεῖ πρὸς τὴν Δύσιν, καὶ μᾶς πνίγει ἐκεῖ κάτω ἀπὸ τὰ σύννεφα ποῦ ματώνουν με τὸ τίμιον αἷμά μας...

Πῶς νὰ μὴ θρηνήσω λοιπόν;

Ἄφου προχθὲς ἀκόμη, πολυχαπημένη, συμμένη ἐπάνω εἰς τὰ βιβλία Σου ἐκούραζες τὴν ζωὴν Σου με τὸν πόθον τῆς σκέψεως, με τὴν ἀνάγκην τῆς ικανοποιήσεως ὅλων τῶν μυστικῶν καὶ ἐπιμόνων ἐρωτηματικῶν, τὰ ὁποῖα φύονται καὶ ἐνεδρῶν εἰς τὸν δύσκολον δρόμον τῶν Ἐκλεκτῶν· ἀφου προχθὲς ἦνοιγες τὴν ψυχὴν Σου καὶ ἐτραγουδοῦσες τὸ φῶς· καὶ ὑστερα ἐπαιρες τοὺς μακρυνοὺς δρόμους, ἐρημικὴ καὶ σιωπηλή, καὶ ἐκτιζες τὰ ὄνειρά Σου καὶ ἐπλανᾶσο εἰς τὰ περασμένα Σου καὶ διέγραφες τροχιὰς διὰ τὴν ζωὴν Σου καὶ ὠθοῦσες καὶ ἐνεθάρρυνες τὸν Ἐκυτόν Σου εἰς τὸν ἀνῆφορον τῶν τιμίων. Καὶ ἔπειτα ἐρωτοῦσες κρυφὰ τὴν καρδίαν Σου, τὴν παρθενικὴν, ὅπως τὰ κατὰλευκα κρῖνα, ὅπως ἡ ἀσημένια αὐγὴ ποῦ τόσον τὴν ἀγαποῦσες, τὴν ἐρωτοῦσες μὴν εἶχε μυστικὰ νὰ Σοῦ ἐξομολογηθῇ, ἐκεῖ, μακρὰν, ἔξω ἀπὸ τὸν κόσμον, ὅπου τὸ παρθένον ἐρύθημα, ποῦ βγαίνει, μαζὶ με τὸ χτυποκάρδι, αὐτόματον ἀπὸ τὰ βάθη, ἀνεδαίνει καὶ στολίζει καὶ σκουρπίζεσαι εἰς τὴν μορφήν, χωρὶς νὰ κινδυνεύη νὰ μολυνθῇ ἀπὸ τὰ μάτια τῶν βεβήλων.

Ναί! ὅλα αὐτὰ—οἱ παλμοὶ τῆς καρδιᾶς, ἡ ἀνάγκη τῆς σκέψεως, ἡ εὐγενικὴ Σου ψυχὴ—καὶ ἡ ἀγάπη Σου ποῦ ἔρρεεν ἄσθονος ἐπάνω εἰς τοὺς ἀνθρώπους Σου καὶ τοὺς ἐγγείμζεν—ὅλα αὐτὰ—τὰ εἰξέρω καὶ εἴμαι θλιμμένη—εἶναι ἡ ζωὴ αὐτὰ, ἡ ζωὴ, ποῦ τόσον τὴν ἀγαπῶ—καὶ ἔμως ποῦ μέλει νὰ σκύψη μολκταῦτα κάτω ἀπὸ τὴν Μοῖραν, νὰ βυθισθῇ, σὰν τὴν ἰδικὴν Σου, εἰς τὴν γῆν καὶ ἀκόμη, ἀλλοίμονον! νὰ γίνῃ χῶμα—ὅπως καὶ ἰδικὴ Σου

—τέφρα καὶ πηλὸς καὶ ἀνυπαρξία—τώρα ποῦ καὶ τὸ ἴδιον χῶμα ἀκόμη, με τὴν ἀνοιξιν, θέλει νὰ βγῇ ἀπὸ τὸν ἔκυτόν του, θέλει νὰ γίνῃ ὅλον ἐπιφάνεια, νὰ γίνῃ λουλοῦδι καὶ καρπὸς καὶ νὰ παραδοθῇ καὶ νὰ παραλύσῃ εὐτυχισμένον εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς θερμῆς Ζωῆς!.....

Πῶς λοιπόν; με ποίαν δύναμιν ἡμεῖς οἱ περιλειπόμενοι, ν' ἀντλήσωμεν ἀπὸ τὴν ψυχὴν μας τὸν γόνον τοῦ πικροῦ θρήνου, διὰ τὸν ἀδικον θάνατόν Σου καὶ τῆς διαμαρτυρίας ἀκόμη, ἂν ἡμπορούσαμεν καὶ τῆς ὀργῆς—ἀφου εἰς τὴν ἀκούην μας δονοῦν οἱ παλμοὶ τῶν περῶγων τοῦ ἰδίου ἀνθρωπίνου ὀλέθρου, ἀφου εἴμεθα ἐπίσης ἀνίσχυροι, ἐπίσης ἀνῆρωποι, ἐπίσης θύματα εἰς τὰς χεῖρας τῆς Μοῖρας, ὅπως Σὺ;

Καὶ ἀκόμη, με ποίαν τὸλμην νὰ πλάσωμεν ἰδεώδη, νὰ κατέβωμεν εἰς τὸν στίβον τῆς ζωῆς καὶ νὰ συνάψωμεν τοὺς ἀγῶνας διὰ τὴν Νίκην, νὰ πάρωμεν τὸν ἀνύφορον ποῦ εἶναι δύσκολον καὶ κάθε στιγμὴ ματώνει τὴν ψυχὴν;

Πῶς νὰ ξεκινήσωμεν διὰ τοὺς μεγάλους δρόμους ποῦ πρέπει νὰ χαρκαγθοῦν ἐπάνω ἀπὸ τὰς θαλάσσας εἰς τὰ βουνά, πῶς ν' ἀνεβῶμεν εἰς τὴν κορυφὴν καὶ νὰ τραγουδήσωμεν με τὴν ἀνύποπτον εὐτυχίαν τῆς χρυσῆς νεότητος τὸ εὐδαιμονικὸ τραγοῦδι τῆς χαρᾶς πρὸς τὸ φῶς;

Ἦ! ἔλατε λοιπόν, ἔλατε, ὅσοι εἰμφορεῖτε ἀκόμη, πάρετε τοὺς δρόμους αὐτοὺς καὶ τραγουδήσετε τὴν χαρὰν, διότι ἐγώ,—λιγύζουν τὰ γόνατά μου, κάμφομαι κάτω ἀπὸ τὴν φοβέραν τῆς Μοῖρας, ποῦ περυγίζει, ἐπάνω μου καὶ εἶναι τυφλὴ καὶ κάθε στιγμὴν ἀπειλεῖ—ἀπειλεῖ ἐμένα καὶ ὁ, *ὦ ἀγαπῶ* καὶ ὁ, *τι ὑπάρχει* εἰς τὴν ζωὴν—νὰ μᾶς κλείσῃ τὰ μάτια, νὰ μὴ χαϊρώμεθα πλέον τὸ φῶς καὶ νὰ μὴ βλέπωμεν τοὺς ἀγαπημένους—καὶ νὰ γίνωμεν, ὅλα πλέον νὰ γίνουν κόνις καὶ σικὰ καὶ ἀνυπαρξία—ὡσὰν ἐκείνην, εἰς τὴν ὁποῖαν ἐβυθίσθης καὶ Σὺ, χωρὶς νὰ ἡμπορῆς νὰ ξαναγυρίσης, πολυχαπημένη!.....

Συγγώρησέ με· ἐπῆρα τὸν πόνον Σου, τὸν ἔκαμα ἰδικόν μου, ἐπλάτυνε καὶ ἔγινε, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, ἀνθρώπινος καὶ παγκόσμιος. Συγγώρησέ με· με πῶς εἰμφορῶ; Καὶ ἂν ἀκόμη, ἀπὸ τὸν θάνατον τῶν ἀτόμων ἐπάνω εἰς τὸν τάφον τῶν, πιστεύσω, πῶς ἀναδύεται ἡ Ζωὴ νέα ἄσθονος καὶ πλουσία, πῶς τὰ φθινόπωρα ἐτοιμάζουν τὴν ἀνοιξιάτικην ἀνθησιν καὶ οἱ χειμῶνες εἶναι τὸ μινόμενον στόμα ποῦ χειρετίζει τὴν παγκοσμίαν καὶ συνολικὴν Ἀνάστασιν καὶ Ἀνανέωσιν—καὶ ἂν πιστεύσω πῶς ἡ Ζωὴ, ὡς Σύνολον μένει ἀθάνατος πάντοτε—

αλλοίμονον! πώς είμπορώ να συγκρατήσω τον θρήνον διὰ τον τάφον τον ιδιόν μου, διὰ τον θάνατον όλου αυτού του Σήμερον, που είναι δρασερόν και εύδακμον και πάμφωτον γύρω μου —διὰ τον θάνατον τον ιδιόν Σου, φίλη μου, που μου βραύνει τὰ στήθη και μου κουράζει θανάσιμα την ψυχήν και σκεπάζει τὰ πράγματα γύρω μου με ένα βραύ και μελαγχολικόν σύννεφον ; ;.....

Πάρε λοιπόν, πολυαγαπημένη μου Κατίνα, την σκοτεινήν τροχίαν που σου έχαραζεν ή μαύρη Σου Μοίρα· πάρε τον άνήλιον δρόμον, με την γαλήνην των τιμιών εις τὸ παρθενικὸ μέτωπό Σου και πάρε την ψυχήν μας, πολυαγαπημένη.

Αφού κατηντήσαμεν βωδοί και σταματούμεν άνήμποροι και απολιθούμεθα, γύρω από την πτώσιν Σου, άνθρωποι και ήμεεις, δέξου και εις τὰ σκοτάδια της άνυπαρξίας Σου την συντροφίαν της αγάπης, του θρήνου και της συντριβής μας· πάρε τον αδελφικόν σπαρχυμόν, πάρε τὰς μυγιάς εύχας μας διὰ τον άγρίστον, τον μακρυνόν Σου δρόμον.

— Σύρε, Καλή μας, σ' τὸ κελὸ και σ' την καλήν την ώρα.....

ΣΟΦΙΑ ΜΙΝΕΓΚΟ

ΑΠΟ ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΜΟΥ

Η συντροφιά μου με άφηκε. Τὰς είλκυσε η Λουκέρνη με τὰ Righi και τούς Πιλάτους της. Ένώ εγὼ όνειρεύομαι ως μίαν ιδιαιτέρην εύτυχίαν την επίσκεψιν της Νέας Γουάϊας. Ούτε τὸ Righi, ούτε ὁ Πιλάτος μου έχουν άφήσει ώραιάς άναμνήσεις. Τρεῖς φορές άνέβηκα εις τὰ ύψη εκείνα και δὲν είδα σχεδόν τίποτε άλλο παρά άστραπές και κεραυνούς εις τὰ χαμηλότερα στρώματα. Ένθυμοῦμαι ὅτι εις τὸν α'. σταθμόν ή καταιγίς ήτο εις τὸ αὐτὸ με ήμας άτμοσφαιρικόν ύψος και ή άστραπὲς έπυροσοκροτούσαν τριγύρω μας σαν πυροβολισμοί εις ὡραν μάχης.

Όσο ήμεεις άνεβάνκαμεν ή μάχη των στοιχειών έγινετο χαμηλότερα και τὸ θέμα από την κορυφήν του βουνού, όπου ή άτμοσφαίρα ήτο καθαρά και ήλιόλουστη ήτο μοναδικόν. Μέσα εις τούς άτμούς της πυκνῆς βροχῆς που ὠμοιάζαν σαν καπνοί τηλεβόλων ή έκπυροσοκροτήσεις ως να έγινετο άληθινή μάχη, διευθύνοντο από δύο αντίθετα σημεία με τακτικήν επανκλήφσεως, την ὁποίαν θὰ εζήλευεν ὁ καλλίτερος στρατάρχης. Τὰ μπάν και μπούμ

Ο ΠΡΙΚΗΨ ΤΗΣ ΟΥΛΛΙΑΣ (Λαμβάνων τὸ παράσημον της Πεοικνημίδος)

έσυνώδευαν τὰς φωτεινάς λάμψεις με όμοιοροτικές μεθοδικὰς και με άποτέλεσμα πολύ ενεργητικόν. Ούτε ένα πουλάκι δὲν εσκώτωνεν ή μεγάλη αὐτή πολεμίστρια φύσις με όλον αὐτὸ τον ακράτητον των στοιχειών μένος διότι σπακνίως οί κερανοί, ὅσον συγγοί και άν πίπτουν εις τὰ μέρη εκείνα έχουν θύματα.

Θὰ έλεγε κανείς ὅτι ή φύσις συνεταιρίζεται

με τούς Έλβετούς και διὰ την ποικιλίαν των θεαμάτων τούς έτοιμάζει κάθε ήμέραν σχεδόν μίαν ή δύο τοιούτας ψευδομάχας, διὰ τὰς ὁποίας οί ξένοι βρέχονται μεν και μουσκεύονται, συνήθως, ως σφουγγάρια, αναλύονται ὅμως εις θαυμαστικά διὰ τὸ ὡραϊόν θέμα. Έμεινα λοιπόν μόνη εις τὸ Interlaken. Και εκανόνισα άμέσως τὸ δρομολόγιόν μου των τριών αὐτών ήμερών. Εις τὴ Jung-Frau δὲν εζητάτο από ἐμὲ, άλλ' από τον καλόν ή μη κληρὸν ή ήμέρα της επισκέψεως.

Και ή πρώτη ήμέρα ήτο συννεφισμένη, άσχημη, βροχερή. Ούτε βουνά εφάνιντο γύρω μας, ούτε καν λόφοι. Αί διώρυγες της μικρῆς πόλεως ήσαν σκοτεινά και αὐτὰί σαν να τὰς είχεν στρώσει με πλάκες του Βεζουβίου. Η μοναξιά με εβάρυνε. Έπήρα τον ὄδηγόν και εξεκίνησα διὰ τὸ Harder. Από την πρώτην στιγμήν που εφθάσαμεν, τὸ ὄλοπράσινον αὐτὸ βουνό, με την αποτόμως κρημνώδη ράχιν του είχε κινήσει την περιέργειάν μου. Έπήρα ένα άμάξι και εγύρισα την μικράν πόλιν. Μου εφάνη σαν τὰ παιγνίδια των μικρῶν παιδιών, που δημιουργοῦν πόλεις επάνω εις τὰ τραπέζια με μικρά κομμάτια ζωγραφισμένου ξύλου. Πὼς λέγουν αὐτὸ τὸ βουνό ἐδῶ, ήρώτησα τον άμαξῆν μου.

Harder.

Και μπορὼ να πάω εκεί επάνω; Τί είναι αὐτός ὁ μαῦρος γουβάς που άνεβοκατεβάνει; Την στιγμήν εκείνην ὁ μαῦρος ὄγκος είχε τροπώση εις μίαν μαύρην τρύπαν.

Ω! είναι ὁ Harderbahn, μου απήντησεν ὁ άμαξήλατης. Βλέπετε τί άπότομος ταῦχος αὐτὸ τὸ βουνό. Και ὅμως τὸ έτροπήσαν και ή έτακτοίς του σιδηροδρομάκου αὐτοῦ κάνει χρυσές δουλιές. Έμπρός για τὸ Harder. Έλπίζω, που δὲν θὰ είναι ή άηδία των κατακρακτών που είδα χθὲς βράδυ.

Ο άμαξήλατης δὲν ήμπορούσε να καταλάβη πὼς δὲν μου ήρεσαν οί φωτεινοί καταρακταί και πὼς έτολμοῦσα να κατακρίνω τὰ θαυμάσια αὐτὰ θεάματα. Έμουρμούριζα εγὼ διὰ την εκμετάλλευσιν της εύπιστίας των ξένων και έμουρμούριζε και αὐτός διὰ την άχρησίαν μας. Σὰς έτοιμάζομεν ἐδῶ μικρούς παραδείσους, μου είπεν και άντι να μάς εύχαριστήτε.....

Δὲν επρόσθεσε να τελειώση και είχαμεν ήδη φθάσει εις τον μικρόν σταθμόν. Τώρα πλέον εβλεπα από κοντά της δύο χονδρὲς άλυσίδες που άνεβοκατέβηζαν τὰ δύο μικρά τραίνα ήσυχα και υπομονητικά, ὅπως τούς

γουβάδες με τὸ νερὸ εις τὰ πηγάδια των ποτιστικῶν περιβολιῶν.

Τί ύψος; ήρώτησα ἐνῶ ὁ ὄδηγὸς έπιθεωροῦσε τὸ εἰσιτήριόν μου.

Χίλια ὀκτακόσια, μου απήντησεν άφελέστατα. Δὲν εἰξεύρω ακριβῶς πόσην ὡραν διήρκεσεν ή άνάβασις, τόσο θαυμάσιον ήτο τὸ θέμα εφόσον επροχωρούσαμεν και τόσο ηήσθηνόμην εύτυχῆς, μόνη εκεί εις τὸ ενκέρειον αὐτὸ ταξείδι. Διότι ήμουν μόνη εις ένα μικρὸ διαμέρισμα, μόνη μέσα εις ένα πλοῦτον και μεγαλειόν φύσεως, τὸ ὁποῖον μου εφάνετο σαν ιδιοκτησία μου ὅσον άνέβηκα ύψηλότερα. Δυστυχῶς ὅλα τὰ ὡραία πράγματα τελειοῦν γρήγορα εις αὐτόν τον κόσμον. Και επάνω πλέον, αφού επεράσαμεν δύο ή τρία άτελειώτα tunnels, εὔρεθημεν εις τὰ στερεότυπα έξοχικά καφενεῖα και restaurants, με την αινίαν ζυγαρίαν που σὰς ζυγίζει με μιὰ δεκάρα, με τον αὐτόμακτον πωλητήν, που σὰς δίδει ένα πλακάκι τσοκολάτα με μιὰ άλλη δεκάρα, με τὰς instantané φωτογράφους που σὰς φωτογραφοῦν με δύο δεκάρες και με τὸ μακρὸ τηλεσκόπιον διὰ του ὁποίου πιστεύετε πρὸς στιγμήν ὅτι έχάσατε την ὄρασιν.

Ο άνθρωπος που εκουβάλησεν εκεί επάνω τὸ εμπόριόν του καταστρέφει ὅλην την εύτυχίαν που είχα αισθανθῆ εως αὐτήν την στιγμήν. Ένα κομμάτι δάσος έχει ύλοτομηθῆ, τακτατοποιηθῆ και εκεί επάνω ένα chalet με άξιώσεις μεγάλου ξενοδοχείου ύψώνει διαφόρους ακαλακιστήτους πυργίσκους εις κάθε σημείον του ὀρίζοντος. Ένα άλλο κομμάτι δάσος έχει ύποστη τον φοβερόν εξευτελισμόν του να είναι σχοινοδεμένο από κάθε σημείον και να κρύπτῃ την εντροπήν του εξευτελισμοῦ του ὀπίσω από συστηγίως λευκῶν σεντονιῶν και άλλων άσπασσοῦχων του ξενοδοχείου.

Πέντε εζ' γκαρσόνια φοκαφορεμένα άνεβοκατεβάνουν εις τὸ Restaurant με δίσκους φορτωμένους, ἐνῶ μία άσχημη Γερμανίς κάθεται σοβαρὰ εμπρός εις ένα τραπέζι και δέχεται τὰς εἰσπραξείας, τὰς ὁποίας περνᾷ εις τὰ βιβλία της. Η ίδια έχει δεξιά και άριστερά της τραπέζια με κάρτες, πένες, κλαμαρία και γραμματόσημα. Τὸ εμπόριον των ζωγραφισμένων καρτών είναι άνυπολογίστως επικερδὲς εις τούς τόπους αὐτούς.

Οί ταξειδιῶται άντι να γράφουν γραμματα και περιγράφουν τὰς εντυπώσεις των πράγμα ὅχι πολὺ εύκολον δι' ὅλους, αγοράζουν πέντε δέκα κάρτες, τὰς κάνουν ένα δεματάκι, σβύνουν τον τίτλον, σημειώνουν βικαστικά και γρήγορα ένα imprimé, μίαν διεύθυνσιν και μίαν υπο-

γραφὴν, κολλοῦν ἓνα δεκάλεπτον καὶ ἐξοφλοῦν μὲ τὰ καθήκοντα τῆς ἀλληλογραφίας. Οἱ πολὺ αἰσθηματικοὶ προσθέτουν καὶ ἄλλο τρεῖς λέξεις ἀναμνηστικὰς, ἄλλοι ἄλλο τρία θαυμαστικὰ καὶ τὸ ζήτημα τελειώνει.

Ἐάν ἡ κάρτες εἶχαν ἀνακαλυφθῆ εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν μεγάλων ἐπιστολογράφων τοῦ παρελθόντος, ἡ φιλολογία θὰ ἔχανε ἓνα ἀπὸ τοὺς ὠραϊότερους κλάδους τῆς.

Ἀφοῦ ἔγραψα ἐπάνω εἰς ἓνα τραπέζι δύο τρεῖς ἐπιγραφὰς εἰς δύο τρεῖς τοποθεσίας τοῦ Hadler καὶ ἐχαίρετσα μὲ τὰ εὐγλωττα κῦτὰ χαρτονακία τοὺς ἀγαπημένους μου, ἀπεμακρύνθη βιαστικὰ καὶ γρήγορα ἀπὸ τὸ ξύλινο περίπτερο. Ἐπῆρα τὴν ἀλέα ὅχι τοῦ feniculaire, ἀλλὰ ἓνα στενὸ μονοπατάκι, ποῦ ἐξετυλίσσετο σὰν κορδέλλα πρὸς τὰ κάτω, ἀνάμεσα ἀπὸ δένδρα προαίωνα, γυμνὰ εἰς τοὺς κορμούς των καὶ φουντωτά, στρογγυλά καὶ ἀπλωτά πρὸς τὰ ἐπάνω σὰν Κινεζικὲς ὀμπρέλλες. Τὸ πρῶτ' ἐκεῖνο εἶχε βρέξει καὶ ἐπάνω εἰς τοὺς ἀνθοκεντημένους κάμπους ἔλαμπαν διαμαντάκια μικρὰ καὶ μεγάλα σὰν μικροσκοπικὰ ἀστράκια, πεσμένα μέρη μεσημέρι ἀπὸ τὸν οὐρανόν. Ὁ κατήφορος ἦτον ἀπότομος καὶ ἡ λευκὴ κορδέλλα τοῦ δρόμου ἐφάνετο προωρισμένη μᾶλλον διὰ τὰ ἀνεβοκατεβαίνον κατσίκες παρὰ ἄνθρωποι. Ἀλλὰ τὸ θέμα ἀπὸ ἐκεῖ ἦτο μοναδικόν. Εἰς κάθε γύρισμα τῆς κορδέλλας νέαι εἰκόνες, ἀπλῆ μικρογραφία, μὲ δυνατὲς γραμμὲς πράσινες, ποῦ ἐκινουῦντο ρυθμικὰ καὶ μεθοδικὰ πότε ἀπ' ἐδῶ καὶ πότε ἀπ' ἐκεῖ, καὶ ἐσκέπαζαν ἀπὸ κάτω εἰς ζίγ-ζάγ ἀτελείωτα μονοπάτια ποῦ ἔμοιαζαν καμωμένα ἀπὸ ἀτελείωτες γυαλιστὲς λάμες μαχαριῶν. Οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ ἐκεῖ ἐπάνω δὲν διακρίνοντο καθ' ἑαυτό. Τὴν ὑπαρξίν τῆς ζωῆς πρὸς τὰ κάτω ἐπρόδιε ποῦ καὶ ποῦ ἓνα μαῦρο σημεῖον καπνοῦ, ποῦ ἄλλοτε ἐκαμπύλωνετο ἀπαλὰ σὰν κυμάτιον μεάνδρου καὶ ἄλλοτε ἐγίνετο μακρὴ στήλη, φιλοδοξοῦσα ν' ἀναβῆ εἰς τὰ ὕψη τοῦ οὐρανοῦ.

Μόνη ἐγὼ ἀπέναντι εἰς τὸ μεγαλεῖον αὐτὸ τοῦ ἀπέιρου, ἠσθάνομην τελείαν ἐκμηδένισιν.

Σκέψεις κάθε ἄλλο παρὰ εὐχάριστοι, διὰ τὴν δύναμιν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν ὑπεροχὴν του καὶ τὰ προνόμια του ἐκυκλοφοροῦσαν εἰς τὴν κεφαλὴν μου. Τὰ κουτάκια τοῦ feniculaire ἀνέβαιναν ἐκεῖ κοντὰ μου καὶ οἱ ἄνθρωποι μοῦ ἐφάνηκαν ἔξωθεν μὲσα εἰς αὐτά, στριμωγμένοι σὰν ζῶα ποῦ μετατοπίζονται διὰ τὸ ἐμπόριον μὲσα εἰς μεγάλα κλουβιά. Καὶ ἀκριβῶς διὰ τὸ ἐμπόριον αὐτὸ τοῦ ἀνθρώπου σκάπτονται βράχοι ὑλοτομοῦνται δάση, μετατοπίζονται ρυάκια καὶ μικροὶ καταρράκται καὶ τὸ ἔργον τῆς φύ-

σεως ἀκρωτηριάζεται, ἀνακόπτεται, καταστρέφεται. Τὸ περίεργον δὲ ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὑπερήφανος διὰ τὸ κατόρθωμα του αὐτό. Ἄντι νὰ συρθῆ πρὸς τὰ ἐπάνω μὲ τὰ ὄργανα ποῦ τοῦ ἐχάρισεν ἡ φύσις, ἐφεῦρεν ὅλας αὐτὰς τὰς μεθόδους, κουτιά ποῦ σακροαλώνουν μὲ ἀλυσίδες, πτερὰ ἀπὸ λαμαρίνες ποῦ πετοῦν, ἀτμούς, φωτιές, νερά, ἠλεκτρικὰς δυνάμεις, ὅλα τὰ ἐστρατολόγησε διὰ νὰ νικήσῃ δῆθεν τὰ ὄρια, τὰ ὅποια ἐχάραζεν ἡ φύσις εἰς τὴν ὑπαρξίν του.

Ὅσον ἐπροχωροῦσα πρὸς τὰ κάτω, τόσο ἡ εἰκὼν μετεβάλλετο καὶ τόσο ἐσκεπτόμην τί θὰ ἔχανα ἀπὸ τὸ ὠραῖον αὐτὸ θέμα, ἂν ἐπέστρεφα, ὅπως ἦλθα. Θὰ ἦκουα κουβέντες, λογαριασμούς, σχέδια οικονομολογικὰ, ἴσως καὶ μυστικὰ οἰκογενειακά, ἴσως καὶ ἐρωτικὰς ἐξομολογήσεις ἀνθρώπων ξένων καὶ ἀδικύρων. Θὰ ἔβλεπα πρόσωπα κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦτον ἄσχημα, ἀπεριποίητα, κατσοφιασμένα, ἀντιπαθητικά, χέριχ μαλλιαρὰ ἡλιοκαμένα καὶ χέριχ λεπτότερα καὶ ἡμερώτερα νὰ κρατοῦν τὰ αἰώνια κόκκινα βιβλία τοῦ Μπέντεκερ, καὶ μάτια προσηλωμένα ἐπίμονα ἐπάνω εἰς αὐτά.

Ἰσχυρὰ θεάματα ὅλα αὐτά, τὰ ὅποια βλέπω τώρα ἓνα μῆνα μὲσα εἰς σιδηροδρόμους καὶ τροχιοδρόμους καὶ βελόρια καὶ ἀμάξια καὶ ξενοδοχεῖα. Καὶ ἀπὸ τὰ ὅποια μόλις μὲ ἐξεκούρασε τὸ καυμένο, τὸ Rougemont.

Ὅταν ἐφθασα κάτω ἠσθάνθη νὰ πονοῦν τὰ πόδια μου, νὰ εἶνε κουρασμένο τὸ σῶμα μου, ἀλλὰ νὰ εἶναι ἐλαφρὰ καὶ ἐβθυμῆ καὶ εὐχαριστημένη ἡ ψυχὴ μου. Ἐφθασα εἰς τὴν χλοοσπαρμένην πλατεῖαν καὶ τὴν μεγάλην λεωφόρον τῶν ξενοδοχείων καὶ ἐκάθησα εἰς ἓνα πάγκον, ἀπὸ τοὺς προωρισμένους γιὰ τοὺς ξένους. Διότι ἐδῶ συμβαίνει τὸ πρωτοφανές, οἱ πάγκοι τῶν πλατειῶν, περιποιημένοι, καθαροί, πολυτελεῖς σχεδὸν νὰ προορίζωνται ἀποκλειστικῶς διὰ τοὺς ξένους. Τόσον δὲ πειθαρχικὰ εἶναι συννησιμένοι οἱ ἐντόπιοι, τόσο τὰ συμφέροντα τῆς πόλεως εἶναι συνδεδεμένα μὲ τὰ ἰδικὰ των ὥστε κενεὶς νὰ μὴ παραβιῇ τὰς ἀπαγορεύσεις αὐτὰς. Ἐμπρὸς μου γυναῖκες καθροντυμένες καταγίνονται νὰ συναζοῦν μὲ καινούργια φράσια τὰ μαρμαμμένα φύλλα, ποῦ ἔχουν πέσει κάτω καὶ παρέκει ἄνδρες μὲ ὁμοίομορφον στολὴν καταβρέχουν τὸ ἀπέραντον πράσινον σκέπασμα τῆς πλατείας. Παιδιὰ μὲ τῆς μητέρες ἢ μὲ τῆς δασκάλας των παίζουσι τριγύρω μου ἐνῶ ἀπὸ τὰ ἀντικραινὰ ὕψη ἡ Jaugirau μᾶς ἀντικρύζει μὲσα ἀπὸ τὸ λευκὸ τὸ κρυσταλένιο κλουβί της.

K. HAPPEN

ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΩΝ ΣΟΥΦΡΑΖΕΤΤΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΤΟΚΟΛΜΗΝ

Τὰ συνέδρια τῶν σουφραζεττῶν διαδέχονται τὸ ἐν τὸ ἄλλο. Τὸ τελευταῖον τῆς Στοκόλμης διεξήχθη μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν διὰ τὴν συμμετοχὴν ἰδίᾳ εἰς αὐτὸ ἀνδρῶν κατεχόντων ἐπιφανεῖς θέσεις εἰς τὴν πολιτείαν.

Αἱ κυριαὶ τοῦ συνεδρίου ἀπένειμαν ἐξαιρετικὰς τιμὰς καὶ φιλοφρονήσεις εἰς τοὺς συναδέλφους των, μία ἀπόδειξις ἐπὶ πλέον, ὅτι αἱ γυναῖκες εἰς τὴν πολιτικὴν δὲν ζητοῦν νὰ ἐκτοπίσων ἢ νὰ μειώσων τοὺς ἀνδρας, ἀλλὰ ἀπλοῦστα νὰ συνεργασθοῦν μαζῇ των διὰ τὸ κοινὸν καλόν.

Εἴκοσι τέσσαρες χώραι ἀντεπροσωπεύθησαν εἰς τὸ Συνέδριον αὐτό, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ Βουλγαρία. Καὶ μόνον ἡ Ἑλλάς ἐλειψεν. Εὐτυχῶς ὅτι ἐγνώσθη ὅτι θ' ἀντιπροσωπευθῆ εἰς τὸ Διεθνὲς Συνέδριον τοῦ Διεθνούς Συμβουλίου τῶν γυναικῶν παρ' ὑμῶν τῆς μόνης Ἑλληνίδος, ἡ ὅποια εἶχε μέχρι σήμερον τὸν πατριωτισμὸν ν' ἀντιπροσωπεύῃ τὴν Ἑλλάδα εἰς τὰ γυναικεία συνέδρια, ἀπὸ τοῦ 1889, ὅπταν εἶχα τὴν χαρὰν νὰ σᾶς γνωρίσω καὶ νά. . . . Τὸ βέρον τῶν μέχρι τοῦδε σωματείων τῶν σουφραζεττῶν εἶχε τὸ Συνέδριον τῆς Στοκόλμης. Ὁκτακόσιαι ἀντιπρόσωποι ἰσαριθμῶν ἴσως σωματείων. Βλέπετε ὅτι ἡ ἰδέα κερδίει ἔδαφος καὶ ὅτι ἡ διαφορὰ ἀπὸ τὸ τελευταῖον Συνέδριον τοῦ Λονδίνου τοῦ 1909 εἰς αὐξήσιν σωματείων καὶ ἀντιπροσώπων εἶνε πολὺ μεγάλη.

Ἡ φημισμένη μυθιστοριογράφος Σέλμα Λαγκερλώφ, ἡ κάτοχος τοῦ βραβείου Νῶβελ εἶναι ἀπὸ τὴν μικρὰν γωνίαν, ὡς εἶπε, τοῦ χωριοῦ τῆς μεγάλης προπαγαδίντρια τῶν γυναικείων δικαιωμάτων. Εἰς τὴν ἐξαιρετικὴν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς συνάθροισιν τῶν σουφραζεττῶν εἰς τὸ Δημοτικὸν θέατρον ἡ Σέλμα Λαγκερλώφ ὑπῆρξεν ἡ ἐξόχως ἐπιφανεσττέρα ρήτωρ.

Ὅταν ἐπαρουσιάσθη εἰς τὴν σκηνήν, ὅλο τὸ θέατρον, ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἐσηκώθησαν. Ἡ σιωπηλὴ αὐτὴ ἐνδειξις θαυμασμοῦ καὶ τιμῆς πρὸς τὴν γυναικείαν μεγαλοφυΐαν ὑπῆρξε πολὺ ἐπιβλητικὴ, ἐὰν μάλιστα ληφθῆ ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ συγγραφεὺς οὔτε νέα εἶνε, οὔτε κὰν νέστιμη.

Χαιρετῶμεν τὴν εὐμορφίαν τοῦ πνεύματος, εἶπε κάποιος Γάλλος ἀντιπρόσωπος, ἐνῶ ὅλοι ἐπερίμεναν μὲ νευρικὴν ἀνυπομονησίαν τὴν ἐναρξίν τῆς ὁμιλίας τῆς, τῆς ὁποίας τὸ θέμα ἦτο γνωστὸν ἀπὸ τὸ πρόγραμμα.

«Τὸ σπῆτι εἶναι τὸ γυναικεῖον βασίλειον, ἀλλὰ σπῆτι χωρὶς τὴν συνεργασίαν τοῦ ἀνδρὸς δὲν εἶναι οὔτε ἀρμονικόν, οὔτε ἀσφα-

λές. Ἡ χώρα εἶναι τὸ ἀνδρικὸν βασίλειον. Ἀλλὰ χώρα διοικουμένη χωρὶς τὴν συμμετοχὴν τῆς γυναικὸς δὲν δύναται νὰ λειτουργήσῃ μὲ ἀρμονίαν καὶ ἀσφάλειαν.

Τὸ ἀνέπτυξε τὸ θέμα αὐτὸ ἀπλᾶ, ἡσυχα, ἀνεπιτήδευτα, μὲ αὐστηρὰν εὐγλωττίαν, μὲ λόγια μετρημένα, βαλμένα μὲ τέχνην εἰς τὴν θέσιν των. Ὅταν ἐτελείωσεν, ἐνθουσιώδη χειροκροτήματα ἐκάλυψαν τὰς τελευταίας λέξεις τῆς, ὅχι μόνον ἀπὸ τὰς σουφραζέττας, ἀλλ' ἀπὸ τὸ πυκνὸν ἀκροατήριον τῶν Σουηδῶν ὅλων τῶν τάξεων, οἱ ὅποιοι ἔτρεξαν νὰ τὴν ἀκούσων.

Αἱ ἐπιφανέστεραι σουφραζέτται τοῦ κόσμου παρευρέθησαν εἰς τὸ Συνέδριον αὐτό. Πολλὴν ἐντύπωσιν ἔκαμαν οἱ λόγοι τῆς διασήμου Ἀμερικανίδος κ. Anna Schau, τῆς πρώτης γυναικὸς ἱερέως, ἡ ὅποια ἐκήρυξεν ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας, τῇ προσκλήσει ἐπιφανοῦς διαμαρτυρομένου συναδέλφου τῆς.

Ἀπὸ τὰ μικρὰ κράτη τοῦ Αἴμου ἀντεπροσωπεύθη πλὴν τῆς Βουλγαρίας, εἰς ἣν ὑπάρχει κίνησις σουφραζεττικὴ ἰσχυρὰ, καὶ ἡ Σερβία. Ἡ Ρωσσία εἶχε τρεῖς ἀντιπροσώπους, ἡ Ἰαπωνία καὶ ἡ Κίνα ἀνὰ μίαν καὶ αἱ Ἰνδία μίαν εὐφυστάτην Ἰνδὴν ἰατρόν.

Αἱ συνέδρια ἔγειναν εἰς τὸ grand Hôtel, τοῦ ὁποίου αἱ αἴθουσαι εἶναι θαυμάσιαι. Εἰς τὰ γραφεῖα ἦσαν σκορπισμένα τραπέζια προωρισμένα διὰ τὰς ἀντιπροσώπους, αἱ θέσεις τῶν ὁποίων ἐσημειοῦντο μὲ μικρὰ σημαίαις ἐκάστης ἐθνικότητος. Εἰς τὸ μέσον ἡ σημαία τῆς Διεθνούς Ἐνώσεως τῶν Σουφραζεττῶν λευκὴ καὶ κίτρινη. Τὸ λευκὸν συμβολίζει τὸ φῶς τῆς προόδου, τὸ κίτρινον τὴν διὰ τῆς ἐνώσεως νίκην.

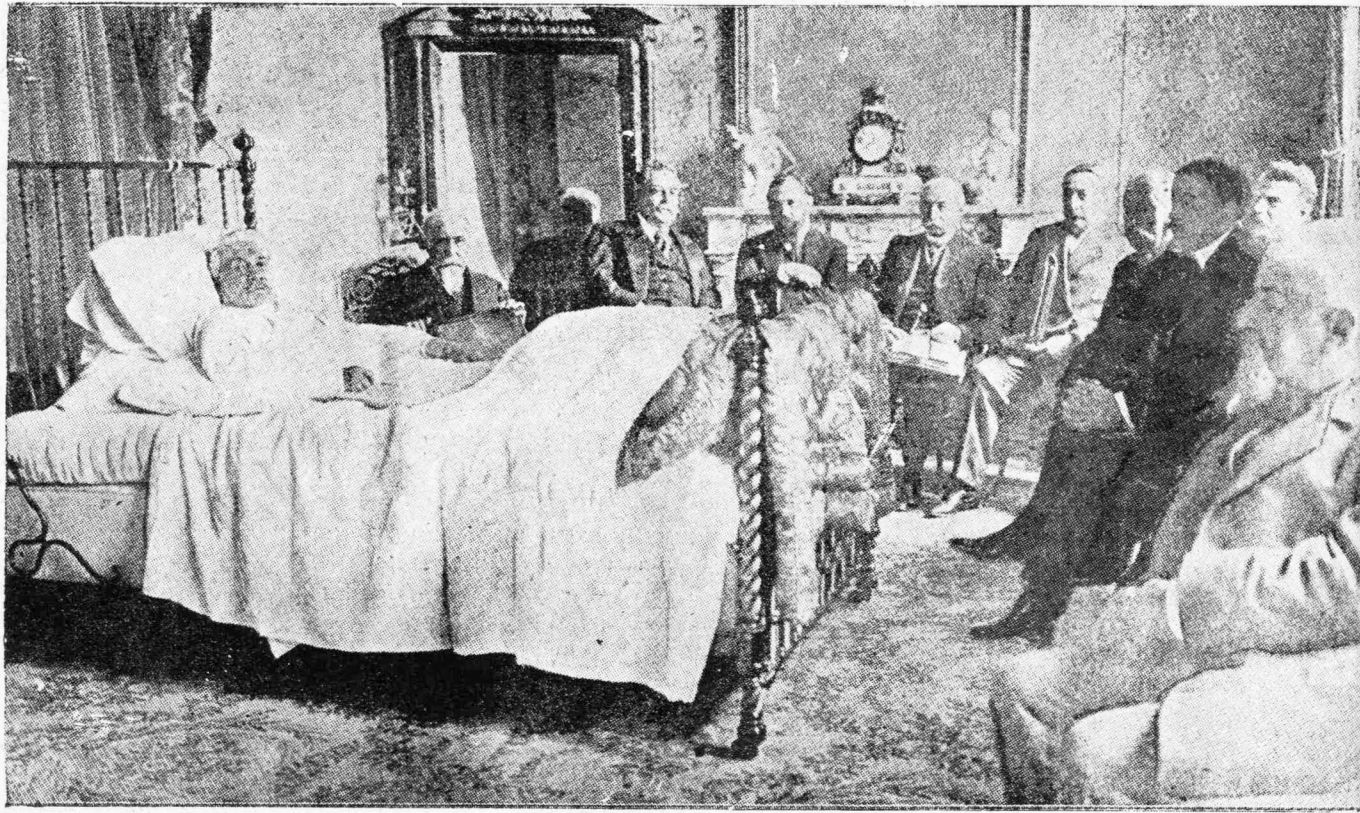
Μία ἀπὸ τὰς σπουδαιότατας ἐργασίας τοῦ Συνεδρίου εἶναι ἡ σύστασις διεθνούς συλλόγου τῶν φεμινιστῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν τοῦ κόσμου, οἱ ὅποιοι θὰ ἀγωνισθοῦν ἀπὸ κοινοῦ διὰ τὴν παροχὴν πολιτικῶν δικαιωμάτων πρὸς τὰς γυναῖκας.

Ἡ Γερμανία, αἱ Ἠνωμένα Πολιτεῖαι, ἡ Σουηδία, ἡ Ἀγγλία, ἡ Γαλλία, ἡ Οὐγγαρία καὶ ἡ Ὁλλανδία ἐξέλεξαν ἤδη τοὺς ἀντιπροσώπους των Ἐδρα τῆς γενικῆς γραμματείας ἐξελέγη ἡ Ὁλλανδία, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ συνέλθῃ τὸ ἐπόμενον Σουφραζεττικὸν Συνέδριον.

Διάφοροι ἔορται ἐδόθησαν πρὸς τιμὴν τῶν μελῶν τοῦ Συνεδρίου καὶ εἰς τὸ ἀποχαιρετιστήριον γεῦμα προπόσεις ἀντηλλάγησαν μεταξὺ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν περὶ προσεχοῦς λύσεως τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ζητήματος.

Ὁ τύπος σύσσωμος σχεδὸν ὑπὲρ τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων. Ἡ Φιλανδία καὶ ἡ Νορβηγία ἀντεπροσωπεύθησαν ἀπὸ βουλευτὰς γυναικῶν.

Μαίρη Δήρ.

Υπουργικόν Συμβούλιον ἐν Παρισίοις ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ τραυματίου Πρωθυπουργοῦ κ. Μονίς.

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΑΣΠΑΣΙΑΣ

(Ἡ Ἀσπασία καὶ αἱ μαθήτριά)

Ἡρώ. Ὠμιλήσαμεν πολὺ, Ἀσπασία, εἰς τὸ χθεσινόν μάθημα μετὰ τὸν Σωκράτη διὰ τὸν Σόλωνα. Ἀναγνωρίζει ἀνεπιφύλακτως τὴν ὑπεροχὴν του καὶ ὡς ποιητοῦ καὶ ὡς μεγάλου πολιτικοῦ ἀνδρός καὶ ἀποδίδει εἰς αὐτὸν τὴν τελείαν ἀνδρόθεον καὶ ἀναγέννησιν τῶν Ἀθηναίων.

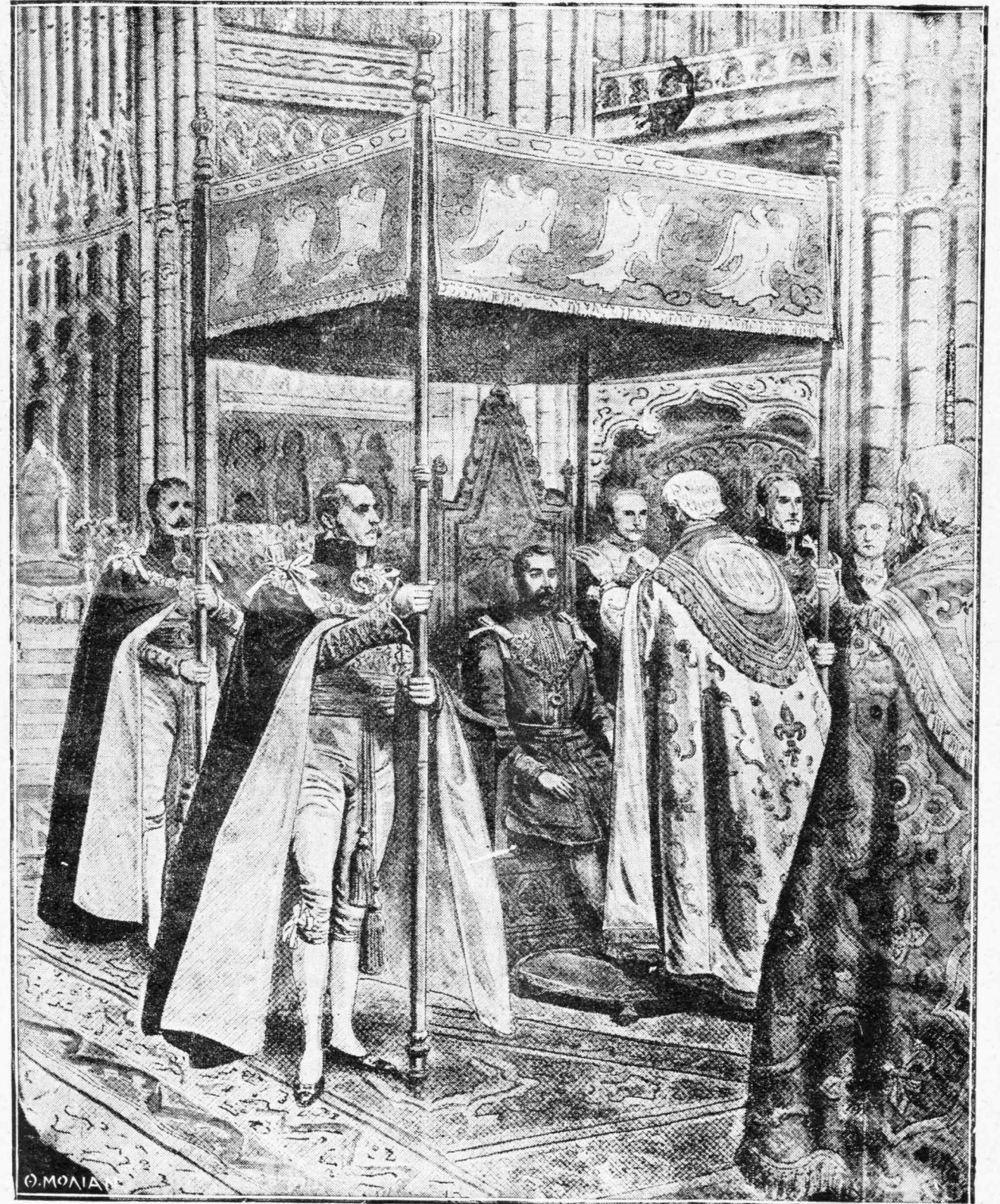
Ὁ ὀρισμὸς μάλιστα ποῦ ἔδωκε διὰ τὸν Σόλωνα εἶναι πολὺ χαρακτηριστικὸς. Ὁ Σόλων εἶναι, κατὰ τὸν Σωκράτη, μέγας ποιητὴς πολιτευτὴς καὶ μέγας πολιτικὸς ποιητὴς. Ἡ ποίησις ὑπῆρξε τὸ σπουδαιότερον τοῦ ὄπλου εἰς τὴν πολιτικὴν, λέγει ὁ Σωκράτης.

Ἀσπασία. Καὶ ἔχει δίκαιον. Ἡ ποίησις του ἢ ὅποια ἀποδίδει αὐτὴν τὴν μεγάλην του ψυχὴν, τὴν τόσον ἠθικὴν καὶ θεοσεβῆ, ἀλλὰ καὶ τόσον ἀνθρωπινὴν, ἢ ποίησις του ἐνέπνευσε τὴν πρὸς αὐτὸν ἀνεπιφύλακτον ἐμπιστοσύνην τοῦ λαοῦ. Οἱ ἐμφύλιοι σπαραγμοί, παιδιὰ μου, αἱ μετὰ τὴν ἀστυχίαν, ὁ τυραννικὸς δεσποτισμὸς μιᾶς

ἐμφύλιου καὶ ξεπεσμένης ἠθικῆς ἀριστοκρατικῆς τάξεως, ἕως τέλειος κοινωνικὸς ἐκτροχισμὸς εἶχαν φέρει τὰς Ἀθήνας εἰς οὐκ εὐχάριστην καταπτώσεως.

Ὁ Σόλων, ὅταν ἐξελέγη ἄρχων, παρέλαβεν ἐρείπιαν πολιτικοῦ, θρησκευτικοῦ καὶ κοινωνικοῦ ἐκτροχισμοῦ καὶ μετ' ὀλίγα ἔτη κατέστησε τὴν χώραν ἀμείνων καὶ μεγάλην. Ὁ ποιητικὸς νοῦς εἶναι συχνὰ καὶ νοῦς διοργανωτικὸς, νοῦς ὁ ὁποῖος ἐκτρέφει, ἀλλὰ καὶ ἐφαρμόζει μέγαρα ἰδανικά, ὅταν συνοδεύεται ἀπὸ θέλησιν, χαρακτηρὴν ἰσχυρὸν καὶ αἰσιοδοξίαν.

Πατριώτης ὑπέροχος, ὑπὸ φόβου, μήπως τὰ πάθη ἐξαπτόμενα μετὰ τὸν θρίαμβόν του τὸν πολιτικὸν καὶ νομοθετικὸν δημιουργήσουν ἀντίδοξον δυναμένην νὰ βλάψῃ τὸ ἔργον του, ἀποφασίζει νὰ ἐκπατρισθῇ καὶ πάλιν, ἀφοῦ πρῶτον ζητεῖ νὰ τοῦ ὑποσχεθοῦν, ὅτι δὲν θὰ μεταβάλλουν τίποτε ἀπὸ τοὺς νόμους του πρὸ τῆς ἐπιστροφῆς του.

Ἡ ΣΤΕΦΙΣ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

Καὶ ἔφυγεν εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ τὴν Περσίαν καὶ τὴν Λυδίαν, χάρις τότε πλουσίαις καὶ μεγάλας ὕπου κατὰ τὴν παράδοσιν συνέβη τὸ γνωστὸν ἐπεισοδίον τοῦ μετὰ τὸν Κροῖσον βασιλέα τῶν Λυδῶν. Ὅταν ἐπέστρεψεν εἰς Ἀθήνας εὐρίσκατο πλέον εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ γήρατος. Ὁ τότε ἄρχων τῶν Ἀθηνῶν Πεισίστρατος προητοίμαζε τὸ ἔδαφος διὰ τὴν τυραννίαν. Ὁ Σόλων κατέβαλε μεγάλας προσπάθειάς διὰ νὰ τὸν ἐμποδίσει, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε. Ὑποτίθεται ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ἔγραψε τὸ ἐλεγείον τοῦ πρὸς τὰς μούσας, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς προφητεία διὰ τὰς συνεπείας τῆς τυραννικῆς ἀρχῆς τοῦ Πεισιστράτου.

Σὴν τὴν φωτιά, ποῦ πρῶτα μόλις δείχνεται
Καὶ ὕστερα ἀπλώνεται καὶ φίνεται ἀπ' ὅλους
Ἔτσι τὰ ἔργα τ' ἄδικα καὶ τὰ κακὰ
Λίγο κενὸ βαστοῦνε.....

Ἄδεις ἀπ' τὰ ὕψη τοῦ τὸ τέλος τους προβλέ-
πει.

Καὶ ὅπως ἡ ἀνοιξιὰτικὴ δροσιὰ
τὰ σύνεφα ξεσχίσει ἀπροσδόκητα
καὶ ἀπὸ τὰ ἄγονα νερὰ τὴν καταχνιὰ σηκώνη
τῆς μάννας γῆς ποῦ μύλωνε τὰ πλούσια λει-
βάδια

καὶ στὰ παλάτια τῶν θεῶν τὰ ὕψηλὰ ἀνεβάνει
καὶ τὸν αἰθέρα τὸ λαμπρὸ στὸν οὐρανὸν ἀπλώνει
Ἰμπρός εἰς τὰ μάτια τῶν θνητῶν.....

Ἔτσι τοῦ ἡλίου ἡ δύναμις στήν παχυσὴ γῆ σκορ-
πίζει

Τῆς πειρὸ λαμπρῆς ἀκτῖνες του, ποῦ σβύνουν
κάθε νέφος

Καὶ ἔτσι φανερώνεται ἡ ἐκδικησις τοῦ Δίκου.....
Τοῦ ἀνθρώπου τοῦ ἐφήμερου ἡ βίξις δὲν τὸν
σπρώγει

Κι' ἂν τὸν κακὸ δὲν τιμωρῆ, κτυπάτον στὰ
παιδιά του....

Μελπομένη. Ἐνν ἐλάττωμα εὐρίσκω εἰς τὴν
ποίησιν τοῦ Σόλωνος. Σὴν πολὺ κύστηρά,
πολὺ ἐλεγειακὴ, πολὺ ἠθικολόγος μοῦ φαίνεται.
Ἀσπασία. Λάθος, ἀγαπητὴ μου. Ὁ Σόλων
κάθε ἄλλο ὑπῆρξε παρὰ ἀσκητικὸς, διδασκαλι-
κός, ὅπως νομίζεις.

Μελπομένη. Ἀνθρώπος ποῦ ἔγραψε «τὸ γη-
ράσκω ἀεὶ διδασκόμενος».

Ἀσπασία. Ἀποδεικνύεται ὅτι κάθε ἄλλο
παρὰ θεωρεῖ τὸν ἐκυτόν του δάσκαλον. Ἀκρι-
βῶς μένει πάντοτε μαθητευόμενος. Καὶ μέσῃ
εἰς τὴν βιβλικὴν φιλοσοφικὴν αὐτὴν ἰδέαν καὶ
ἕως τὸ βιβλὸ γῆρας τοῦ ἀκόμη δικτηρεῖ τὴν νεό-
τητα τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ψυχῆς του.

Ἀνθρώπος, ὁ ὁποῖος εἰς ἡλικίαν ὀγδοῆντα
ἔτων ἔγραφε στίχους αὐτοῦ τοῦ εἴδους!

» Τῆς Ἀφροδίτης ἀγαπῶ τώρα πολὺ τὰ ἔργα,
» τὰς μούσας καὶ τὸν Διόνυσον, πηγῆς εὐδαι-
μονίας
» γιὰ τοὺς ἀνθρώπους θεωρῶ....

Ἡρώ. Ὁ Σωκράτης μὰς ἔλεγεν ἀκριβῶς ὅτι
ὁ Σόλων ὄχι μόνον ἐνέαζεν ἕως τὰ βιβλικὰ του
γεράματα, ἀλλ' ἐμάλωνε καὶ τὸν φίλον του,
τὸν ποιητὴν καὶ κωμωδῶν Μνήμερον, ὁ ὁποῖος
ἐπεθύμει νὰ ἀποθάνῃ ἐξῆντα χρόνων. Καὶ τὸν
ἐβίβζε νὰ διορθῶσιν τὸν σχετικὸν στίχον καὶ νὰ
ζητήσῃ ἀπὸ τὴν μοῖραν νὰ παρατείνῃ τὴν ζω-
ήν του, ἀντὶ τῶν ἐξῆντα ἕως τὰ ὀγδοῆντα ἔτη.

«Εἰς τὰ ὀγδοῆντα χρόνιζ ἡ μοῖρα μου τὸν θά-
νατον ἄς στείλῃ».

Ἔτσι τὸν ἐσυμβούλευε νὰ διορθῶσιν τὸν σχε-
τικὸν στίχον.

Μυρτώ. Αὐτὸ ἐξηγεῖ καὶ διατὶ τὸν κατέτα-
ζεν εἰς τοὺς ἑπτὰ σοφούς. Διότι μόνον ὁ ἀν-
θρώπος, ὁ ὁποῖος εἰξεύρει νὰ συμβιβάζεται με-
τὰς τὰς ἡλικίας καὶ νὰ συνδυάζῃ τὰς θεωρίας
τῆς ἠθικῆς μετὰ τὸ δύνατον τῆς ἐφαρμογῆς αὐ-
τῶν εἰς τὴν ζωὴν καὶ ὁ ὁποῖος βλέπει τὴν ζω-
ήν πάντοτε ὑπὸ τὴν ποιητικὴν τῆς μορφῆς, δη-
λαδὴ τὴν ὠραίαν, εἶναι ἀληθινὰ σοφός.

Ναυσικά ἡ Φιλόραχος

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Τὶ ὠραία μυρωδιὰ παλαιῶν ἐπιπέλων, εἶχε τὸ
ἀπὸ ροδόξυλον γραφεῖον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἡ θεία
μου Παυλίνα ἔβγαζε, ἕνα, ἕνα τυλιγμένα με-
θρησκευτικὴν προσοχὴν μέσα σὲ ταιγαρόχαρτο,
τὰ οἰκογενειακὰ κομποτεχνήματα. Μοῦ τὰ ἔδει-
χνε, καὶ μοῦ διηγεῖτο τὴν ἱστορίαν τους τὴν
ὁποία τόσες φορὲς εἶχε ἐπαναλάβει, καὶ ἔπειτα
τὰ ἔβριζε πάλιν εἰς τὴν θέσιν των ὡς ἄγια λεί-
ψανα! Ναι, ναι, ὠραία αὐτὴ ἡ μυρωδιὰ τῆς
ἡσύχου παλαιότητος εἰς τὴν ὁποίαν ἀνακατεύ-
ετο τὸ φευγαλιὸν ἄρωμα τοῦ λειβανιοῦ τῶν
παλαιῶν βιβλίων τῆς λειτουργίας, ἡ ἐξασθενη-
μένη μυρωδιὰ τῶν παλαιῶν ἀργυρῶν μικρῶν
μπουκαλιῶν καὶ ἡ τῶν ξηρῶν ἀνθέων, τὰ ὁποῖα
ἀκόμη φυλάσσονται μέσα σὲ κεντημένα περιτυ-
λίγματα, μελαγχολικὰ ἐνθύμια τῆς νεότητος.

Ναι, πολλὰς φορὲς εἶδα τὰ λείψανα αὐτὰ καὶ
ἄκουσα ἀπὸ τὸ στόμα τῆς θείας μου τὰ ὀνόματα
τῶν κληρονόμων, οἱ ὁποῖοι διὰ τῆς διαθήκης
τῆς θὰ ἐγίνοντο κύριοι τῶν οἰκογενειακῶν αὐ-

τῶν ἐνθυμίων. Διὰ πρώτην φορὰν ἐν τούτοις,
τὴν ἡμέραν ἐκείνην, μοῦ ἔδειξεν ἕνα δακτυλίδι
τὸ ὁποῖον ἰδιαίτερος ἐφρόντιζε καὶ μοῦ εἶπε
μετὰ τὴν ἡσυχίαν καὶ μελωδικὴ φωνὴ τῆς, ποῦ
ὁμοιάζει μετὰ τὸ κελάδισμα τῶν πουλιῶν τοῦ
φθινοπώρου.

—Βλέπεις καλὰ αὐτὸ τὸ κόσμημα; Ἔλοι-
πόν! δι' αὐτὸ ἀπέθανεν εἰς τὴν φυλακὴν ἕνας
ἀπὸ τοὺς τιμωτέρους χρυσοκόους τῆς Του-
λούζης!

Παρατηροῦσα τὸ κόσμημα. Ἦτο μία θαν-
μασία ὄπαλ ὠσειδῆς περιτριγυρισμένη μετὰ μικρὰ
μυρμιάντια, γαλακτώδης, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν
ἐξωγραφίζοντο ὅλα τὰ χρώματα τῆς Ἰριδος καὶ
ἡ ὁλοία ἔμοιαζε ὡς σταλαγματιὰ νεροῦ μίαις
φανταστικῆς θαλάσσης, μυστηριώδης καὶ κα-
λοκαμωμένη, ἀξία διὰ νὰ ἐνώσῃ τὴν δόξαν τῆς
μετὰ κάποιαν σκληρὰν ἀνάμνησιν. Τὸ ἀσημένιο
δέσιμο ἦτο ρυθμοῦ Λουδοβίκου XV, καὶ κα-
θὼς τὴν ἐθαύμαζα μετὰ περιέργειαν, ἡ θεία
Παυλίνα μοῦ διηγῆθη τὰς περιπετείας τῆς, τὰς
ὁποίας θὰ σὰς διηγῶ καὶ ἐγώ.

Τὸ θαυμάσιο αὐτὸ δακτυλίδι τὸ ἔδωκε τὴν
ἡμέραν τῶν γάμων των καὶ πρὶν ἀκόμη φο-
ρέσει τὸν ἀρραβῶνα τῆς, εἰς τὴν μίμμη τῆς
Μαργαρίτα, ὁ κύριος μαρκήσιος τοῦ Estange,
ὁ νόμιμος σύζυγος τῆς, ἕνας τέλειος ἱππότης,
ὁ ὁποῖος ἦτο καμμὰ εἰκοσαρῖα χρόνια μεγαλί-
τερος τῆς. Ἐπέστρεψε νικητὴς καὶ ἔνδοξος ἀπὸ
ἕνα πόλεμον, τὴν εἶδε, τὴν ἐθαύμασε διὰ τὴν
καλλονὴν τῆς καὶ τὴν ἐνυμφεύθη μέσα εἰς τὴν
ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Sernin μετὰ μεγάλης
πομπῆς.

Ἀπὸ ὅλα τὰ δῶρα, ὅπου ἔλαβε κατὰ τὴν
ἡμέραν τοῦ γάμου τῆς, τὸ δακτυλίδι αὐτὸ ἦτο
τὸ περισσότερο ἀγαπητὸν εἰς τὴν Μαργαρίτα,
ὄχι διότι τῆς τὸ ἔδωκεν ὁ σύζυγος τῆς, ἀλλὰ δι-
ότι ἡ πολὺτιμος πέτρα ἐστόλιζε θαυμάσια τὸ
ὠραῖο δάκτυλό τῆς. Δὲν ἐπήγαινε πολὺ εἰς τὸν
κόσμον. Ὁ μαρκήσιος φυσικὰ ἦτο πολὺ ζηλό-
τυπος καὶ δὲν ἄφινε τὴν γυναῖκα του μετὰ συνα-
ναστροφῆς ἐπικινδύνους. Αὐτὸ κατ' ἀρχὰς δὲν
ἐδυσχεραίνε τὴν νέαν σύζυγον, τῆς ὁποίας ἡ
εὐσέβεια ἦτο εἰλικρινὴς καὶ τὰ γούστα μᾶλλον
σοβαρά. Ἀγαποῦσε τὴν ἀνάγνωσιν καὶ τὴν
ἡσυχίαν καὶ διὰ μόνην εὐχαρίστησιν εἶχε τοὺς
ὠραίους περιπάτους, τοὺς ὁποίους ἔκαμνε, πάν-
τοτε συνοδευομένη καὶ ἀπὸ μίαν σύντροφον εἰς
τὴν δεινροστοχίαν τῶν πλατάνων, πρὸς τὸ μέ-
ρος τοῦ ποταμοῦ ἢ τοῦ ἡσύχου μοναστηρίου,
ὅπου πέτρινα ἀρχόντισσα μετὰ γοιθικὰ φορέ-
ματα, τὴν ἐκύτταζαν μετὰ ἀκίνητα καὶ γλυκὰ
μάτια τους, σύζυγοι καὶ αὐταὶ εὐγενῶν, ὅπου
ἐκοιμῶντο ὀλίγον μακρύτερα, ἐπάνω σ' ἕνα με-

γάλο κρεβάτι γεμάτο οἰκόσημα καὶ μετὰ ἕνα λα-
γονικὸ σκυλὶ στὰ πόδια.

Πῶς εἰς ἕνα ἀπὸ τοὺς ἀθῶνους αὐτοὺς περι-
πάτους, τὴν Μαργαρίταν ἠκολούθησεν ὁ ἱππότης
τοῦ Brissac καὶ πῶς χωρὶς νὰ εἴπουν λέξιν,
καὶ οἱ δύο ἐπέστρεψαν εἰς τὰ σπίτια τους φο-
βερὰ ἐρωτευμένοι ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου, εἶνε ἕνα
ἀπὸ τὰ θαύματα τοῦ αἰφνιδίου ἔρωτος, τοῦ
ὁποίου ἡ ἱστορία εἶνε κοινὴ. Καὶ ἡ θεία μου
Παυλίνα ὅπως καὶ ἐγὼ ἐσεβάσθη τὰς γλυκείας
λεπτομερείας εἰς τὴν διήγησίν τῆς. Ἡ ἀλήθεια
εἶνε ὅτι ἐπανεῖδον ὁ ἕνας τὸν ἄλλον ἐδῶ καὶ
ἐκεῖ, χωρὶς ἀκόμη ν' ἀνταλλάξουν λέξιν, καὶ
ὅτι τὸ κακὸν ἠῦξανε εἰς τὸ βάθος τῶν ψυχῶν
των καὶ ὅτι τὰ βλέμματά των ὁμολογοῦσαν τὴν
ἀμοιβαίαν ἀγάπην των.

Ἦτο κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀνοιξέως ὅταν
ὅλα εἶνε εὐγλωττα καὶ δὲν ὁμιλοῦν παρὰ δι'
ἀγάπην. Ἐμεθύθησαν ἀπὸ τὴν μέθην τῆς φύ-
σεως. Ἀλλὰ καὶ τὸ φθινόπωρον καὶ ὁ χειμὼν
δὲν τοὺς εὔρον ψυχροτέρους. Δὲν ἠμπορῶ νὰ
βεβαιώσω ὅτι τὴν Μαργαρίτα δὲν τὴν ἐβοήθησε
καὶ λαμπρὰ κυρία εἰς τὴν ὁποίαν τὴν εἶχε ἐμ-
πιστευθῆ ὁ μαρκήσιος, ἀπὸ ὅλας ὅμως τὰς προ-
δοσίας ἢ μόνην ὅπου εἶνε συγχωρημένη εἶνε
ἐκείνη ὅπου γίνεται πρὸς ὄφελος τοῦ ἔρωτος.

Καὶ ἐπῆρξε ἀληθινὰ μία ἐποχὴ τελεία ἡ
ἐποχὴ αὐτὴ τοῦ ἔρωτος των. Ὅλα ἦσαν εὐνο-
ϊκὰ, ἀκόμη καὶ αὐτὴ ἡ ἀνόητος Τύχη. Κατὰ τὴν
αὐτὴν ἐποχὴν ὁ κ. δ' Estange, ἕως τότε πολὺ
ὀλίγον φίλος τῆς φιλολογίας, κατελήφθη ἔξα-
φνα ἀπὸ τρελλὴν ἀγάπην πρὸς τὰ παλαιὰ βιβλία!
Οἱ ἀμαθεῖς βιβλιόφιλοι εἶνε οἱ διακαέστεροι, διότι
εὐχαριστοῦνται μετὰ ψεύτικες χαρῆς. Ὁ μαρκή-
σιος δὲν ἐσκέπτετο πλέον παρὰ τὰ βιβλία του,
καὶ ἤρχισε νὰ περιέρχεται ὅλην τὴν ἐξοχίαν ἕως
εἰς τὰς καλύβας τῶν χωρικῶν διὰ νὰ εὕρῃ πα-
λαιὰ βιβλία. Τοῦτο ἦτο ἀπροσδόκητος ἐλευθερία
διὰ τοὺς δύο ἐρωτευμένους, οἱ ὁποῖοι ἠδύναντο
νὰ βλέπωνται καθ' ἑκάστην ἕως εἰς τὰ ἰδιαίτερα
διαμερίσματα τοῦ παλαιοῦ πύργου τὰ ὁποῖα ἡ
Μαργαρίτα εἶχε ὀλίγον κατ' ὀλίγον περιποιηθεῖ
περισσότερον, λησμονοῦσα τὴν σπουδαιότητα
τοῦ προσεχηταρίου τῆς. Ὡ! πόσον ἐμειδιῶσε
ἀκόμη λυπητέρα ἡ εἰκὼν τῆς Παναγίας εἰς τὴν
μοναξιά τῆς, μόλις στολισμένη μετὰ δροσερὰ λου-
λούδια καὶ ὅπου πλέον οἱ λαμπάδες δὲν ἄναβαν
ὅπως πρῶτα! Ὡ! αἱ ὠραῖα ὠραὶ ὅπου ἐπερ-
νοῦσαν εἰς τὸ ὀλιγοστεῦον φῶς τῆς δύσεως ὅταν
πέθαινε ἡ ἡμέρα, κοντὰ εἰς τὸ παράθυρον μετὰ τὰ
χέρια καὶ τὰ χεῖλη ἠρωμένα, ἐνῶ ἡ βραδινὴ με-
λαγχολία τοὺς σκέπαζε μετὰ τοὺς σκοτεινοὺς πέ-
πλους τῆς καὶ τοὺς ἔφερνε εἰς μακρυνῆς μυρου-
διὰς τῶν κήπων!

Και οι ὄρκοι τους όποιους ἀντήλλαξαν με νέαν πάντοτε ἀγάπην, και αι ἀναμνήσεις του παρελθόντος το όποιον τους ἐμειδιούσε ἀκόμα.

Ἄλλ' εἶνε γραμμένον, όσον εὐτυχεῖς και ἄν εἶνε οι ἐρωτευμένοι να μὴν εἶνε πάντοτε εὐχαριστημένοι, και αὐτοὶ οι ἴδιοι να πληρώνουν τὴν εὐτυχίαν των. Ὁ ἱππότης ἦτο ζηλότυπος. Ζηλότυπος τίνος, Θεέ μου; Μὲ τὴν πιστοτέραν ἐρωμένην! Ζηλότυπος ἐνός τίποτε. Ἐνός ἀπλοῦ κοσμήματος! Ζηλότυπος του δακτυλιδίου αὐτοῦ με τὴν ὀπάλ, το όποιον ἡ μαρκησία ἐφοροῦσε πάντοτε και το όποιον τῆς εἶχε δώσει ο σύζυγός της.

Και όμως δὲν ἠμποροῦσε να το βγάλῃ χωρὶς ἐκεῖνος να το παρατηρήσῃ. Ἐκεῖνος ο όποιος τόσο ἀκόμη ἀγαποῦσε τὰ ὠραία χέρια τῆς Μαργαρίτας, πῶς λοιπὸν να τοῦ ἐξηγήσῃ τὴν ἐξαφάνισίν του χωρὶς να τὸν κάμῃ να υπομιασθῇ καὶ; Ὁ ἱππότης ἦτο πολὺ θυμωμένος—εἶνε κανεὶς παιδί εἰς κάθε ἡλικίαν ἰδίως οἱ ἐρωτευμένοι—ὅτι ἡ λατρευτὴ του δὲν ἐφοροῦσε δακτυλίδι, το όποιον τῆς εἶχε χαρίσει αὐτός.

Ἴδον ἀκόμη μία ἰδέα εὐκόλον πραγματοποιήσεως και πολὺ καλὰ ἐκτελεσμένη, ὥστε να μὴν διεγείρῃ καμμίαν ἐπικίνδυνον περιέργειαν εἰς τὸν σύζυγον! τὴν όποιαν ἤθελε ἡ Μαργαρίτα. Ὁ ἱππότης θὰ τῆς ἐξάμνε ἓνα δακτυλίδι ἐντελῶς το όμοιον με το πρώτον, και αὐτὸ θὰ ἐφοροῦσε πάντοτε, ἐνῶ το ἄλλο θὰ το ἐκρυπτε εἰς καμμίαν γωνίαν. Αὐτὸ και ἔγινε. Ἀλλὰ ο ἱππότης ἦτο πτωχός, καθὼς ο Ἰώβ, και τὰ μέσα του δὲν του ἐπέτρεπαν ν' ἀγοράσῃ μία ἀληθινὴ ὀπάλ αὐτῆς τῆς ἀξίας. Ἐπρεπε λοιπὸν ν' ἀντικαταστήσῃ τὴν ἀληθινὴν πέτρα με ψεύτικη, το όμοιόλογον εἰς τὴν φιλίην του και ἐκεῖνη εἶχε τὴν ἰδέαν θαυμασίας.

Και ἰδὸν πῶς ἡ Μαργαρίτα ἔφερε δέκα ἔτη ἓνα ψεύτικο κόσμημα, ἐν τούτοις αὐτὴ και ο ἱππότης ἦσαν εὐτυχέστατοι.

Ἐπειτα ἀπὸ δέκα ἔτη ἡ ἐγγενὴς δέσποινα ἀπέθανε. Ὁ θάνατος αὐτὸς ἐλύπησε βαθύτατα τὸν ἱππότην και ἐπῆγε εἰς ἓνα μοναστήρι. Ὁ μαρκήσιος ἀπέθανε ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγον. Δὲν εἶχαν παιδιά και οι ἀνεψιοὶ ἐμοιράσθησαν τὴν περιουσίαν του. Τὸ περίφημον δακτυλίδι ἐπῆγε μία γεροντοκόρη, τῆς όποιᾶς ἡ πρώτη φροντίς ἦτο να ζητήσῃ τὴν ἀξίαν του ἀπὸ κάποιον πραγματογνώμονα. Τότε ἔγινε ἡ ὠραία ἀνακάλυψις! Ἡ ὀπάλ ἦτο ψεύτικη. Ὁ κοσμηματοπώλης ο όποιος το εἶχε πωλήσει, ἐζητήθη παντοῦ, εὐρέθη και κατεδικάσθη εἰς φυλάκισιν.

—Και ἰδού, μοῦ εἶπε τελειώνουσα, ἡ γρηθὰ θεῖά μου Πανλίνα, πῶς το ἀληθινὸ κόσμημα, ἀνευρεθὲν μέσα εἰς το γραφεῖον αὐτὸ, το όποιον

ἀνήκεν εἰς τὴν μάμμην μου Μαργαρίταν, και ὅπου το εἶχε κρύψει διὰ να φορῇ εἰς το δάκτυλό της το ψεύτικο, εὐρίσκειται σήμερα. Βλέπεις πῶς ἔχουν δίκαιον να λέγουν, ὅτι ἡ ὀπάλ εἶνε μία πέτρα ἡ όποία φέρει δυστυχίαν.

—Συγγνώμη, θεῖα μου, εἰς τὸν κοσμηματοπώλας ὅπου τὰς πωλοῦν μόνον. Διότι νομίζω ὅτι ο ἱππότης και ἡ μαρκησία ἦσαν ἐξαιρετικῶς εὐτυχεῖς.

—Ἀκριβῶς. Ἀλλὰ δὲν ἐπῆρξαν παρὰ κατὰ τὸν καιρὸν ὅπου ἡ Μαργαρίτα ἐφοροῦσε το δακτυλίδι με τὴν ψεύτικην πέτραν, και τούτο ἐπιβεβαιώνει ἀκόμη περισσότερον τὴν δεισιδαιμονίαν τῆς όποιᾶς ἀντικείμενον εἶνε ἡ ἀληθινὰ.

(Armand Silvestre)

Μετάφρ. δος Εἰρ. Νικολαΐδου.

Ο ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΚΑΛΗΣ ΣΥΖΥΓΟΥ

Ἡ γνωστὴ ἠθοποιὸς Γεωργέττα Λεμπλάν, σύζυγος του Μαιτεργλιγκ συνέθεσεν ἓνα δεκάλογον τῆς «καλῆς συζύγου» διὰ να διδάξῃ τὰς γυναῖκας, πῶς δύνανται να εἶνε εὐτυχεῖς με τὸν ἰδίον της ἐκάστη σύζυγον, καθιστῶσα αὐτὸν εὐτυχῆ.

Ἴδου ο δεκάλογος :

1) Μὴ λησιμονῆς ὅτι ἡ ἀληθὴς σύζυγος εἶνε το ἀδιαίρετον ἡμισυ μιᾶς τελείας ἐνώσεως, ἀποτελουμένη ἐκ δύο προσώπων ἀτελῶν.

2) Ἐκαστον ἡμισυ του συζυγικοῦ συνόλου ἔχει τὰς ἰδιαιτέρας του ὑποχρεώσεις· αἱ ἰδικαὶ σου ἐγκριταὶ εἰς το να προσέχῃς εἰς τὰ πάντα, να προνοῆς να προβλέπῃς, να εὐαρεστῆς, να καθησυχάζῃς το σπῆν, διὰ να ἀναζωπυρῆς τὰς πνευματικὰς δυνάμεις του.

3) Μὴ ἐμπιστεύεσαι εἰς τὸν ἐπιτήρητα τὰς φροντίδας διὰ τὴν σωματικὴν εὐτυχίαν του συζύγου σου. μάθε και ἄσκει τὴν τέχνην τῆς ἐκλογῆς τῶν τροφίμων, τὰ όποια του ἀρμόζουν και εἰσὶ μαζὲ τα.

4) Παρατήρηε καθ' ἐκάστην να εἶνε ἐν τάξει, καθαρά και κατάλληλα διὰ τὴν θερμοκρασίαν τὰ ἐνδύματά του.

5) Ἐσο βαρόμετρον ἀλάνθαστον εἰς το να προβλέπῃς τὰς συζυγικὰς θνέλλας και να τὰς καθιστᾷς ἀβλαβεῖς.

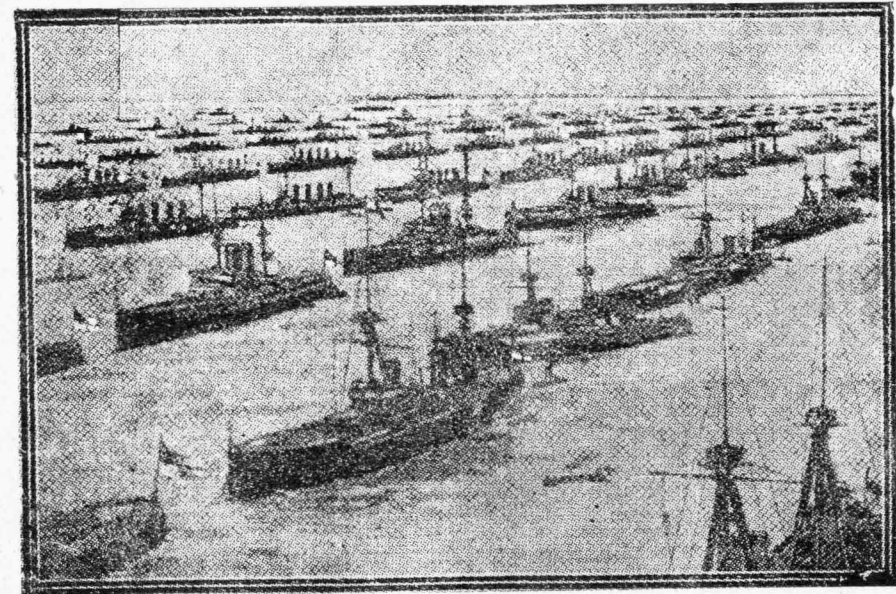
6) Θεώρηε τὸν ἑαυτὸν σου ὡς το ἀντίδοτον τῆς δυσθυμίας του συζύγου σου και ἔσο φαιδρὰ σύντροφος τῶν εὐθύμων ὥρων του.

7) Μὴ προσλαμβάνῃς ἐρασιμότητα τρόπων πρὶν πεισθῆς, ὅτι εἶνε καλὸν το προετοιμασθὲν γεῦμα· τὰ φιλήματα ὅσα δίδονται εἰς ἓνα νηστικόν, δὲν εἶνε παρὰ ἀφρὸς στεγνῆς γλώσσης.

8) Μεταχειρίζου τὴν γλώσσάν σου διὰ να ἐγκρίνῃς τὰ του συζύγου· μόνον τὰ μάτια διὰ να τοῦ ἀντιλέγῃς.

9) Ἄν ο σύζυγός σου ἔχει ἀρθρίτιδα μὴ του ὀμιλεῖς περὶ χοροῦ.

10) Ἄν θέλῃς να τὸν πείσῃς ὅτι ἀξίζει περισσότερον ἀπὸ τὴν θελκτικότεραν χορευτρίαν, δεῖξέ του ὅτι εἶσαι ἐπιτηδειότερα του καλλιτέρου τῶν μαγεῖρων.

Η ΠΑΡΑΤΑΞΙΣ ΤΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΕΝ ΑΓΓΛΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΣΤΕΨΙΝ

ΤΙ ΕΦΟΡΕΙ Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

ΘΑΥΜΑ ΥΦΑΝΤΙΚΗΣ

Ἡ ἐνδυμασία, τὴν όποιαν ἐφορε κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς στέψεώς της ἡ Βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας, χαρακτηρίζεται παρὰ τῶν Ἀγγλικῶν ἐφημερίδων ὡς ὁ θρίαμβος τῆς ὑφαντουργίας και τοῦ κεντήματος· διαίρεται δὲ εἰς δύο μέρη—το καθ' ἑαυτὸ φόρεμα και τὸν μανδύαν.

Τὸ φόρεμα εἶνε σχήματος «πρενσές», με ἀρκετὰ μακρὰν οὐράν, ἡ όποία κατέρχεται ἀπὸ τῶν ὤμων· το σχῆμα δὲ τῆς οὐρᾶς ἔχει σχεδιασθῆ οὕτως, ὥστε να μὴ παρεμποδίζεται το ἀπλωμά της ὅπου τὴν βαρεῖαν οὐράν του βασιλικοῦ μανδύου, ὅταν ἡ βασίλισσα περιπατῇ.

ΤΟ ΦΟΡΕΜΑ

Τὸ «πρενσές» εἶνε ἀπὸ βαθύχρωμον βελούδον του εἶδους του καλουμένου «τῆς δουκίσσης» και κατεσκευάσθη, κατόπιν ἐκπεφρασμένης ἐπιθυμίας τῆς Βασίλισσης, παρὰ τῶν κ. κ. Ρέβιλ και Ρόσιτερ ἐν Λονδίνω.

Τὰ κεντήματα εἶνε ἔργον τῶν μαθητριῶν τῆς Χειροτεχνικῆς Σχολῆς τῆς Πριγκηπίσσης Λουΐζης, εἶνε δὲ θαύματα τέχνης.

Τὸ σχέδιον των εἶνε ἀπλοῦν και ἀρμονικόν. Παρίστανται εἰς ἀρμονικώτατα συμπλέγματα τὰ ῥόδα τῆς Ἀγγλίας, ἡ ἄκανθα τῆς Σκωτίας, το τριφυλλί τῆς Ἰρλανδίας ὁ ἀστήρ τῶν Ἰνδιῶν, ὁ λωτός τῆς Αἰγύπτου, και το πλαίσιον τῶν κεντημάτων ἀποτελεῖται ἀπὸ χρυσοῦν κέντημα παριστῶν γυρλάνδων φύλλων και βαλανιδιῶν τῆς Ἀγγλικῆς δρυός.

Πρὸς το κάτω μέρος του σχεδίου εὐρίσκειται

πλατεῖα λωρὶς χρυσοκεντήματος, τῆς όποιᾶς αἱ κλωσταὶ εἶνε διευθετημένα μετὰ μεγίστης τέχνης, οὕτως ὥστε να παρέχουν τὴν ἐντύπωσιν κυμάτων. Ἡ λωρὶς αὐτὴ συμβολίζει τὰς «Θαλάσσας τῆς Αὐτοκρατορίας», ἐπὶ δὲ τῶν χρυσῶν κυμάτων πλέουν κρῖνα και ἄνθη λωτοῦ,

ΤΟ ΡΟΔΟΝ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

Ἡ χρυσὴ λωρὶς τῶν «Θαλασσῶν τῆς αὐτοκρατορίας» ἐκτείνεται ἐκ τῶν δύο πλαγίων και ἐνοῦται ἐμπροσθεν. Εἰς το σημεῖον δὲ τῆς ἐνώσεως, συμπλεγμα ῥόδων και ἄκανθῶν τῆς Σκωτίας ἀποτελεῖ ὑπέροχον βᾶθρον, ἀπολήγον εἰς ἐν ὑπέροχον ῥόδον τῶν Τυδώρων, το όποιον εὐρίσκειται εἰς το κέντρον ἀκριβῶς του κορσᾶς.

Τὸ κορσᾶς πλαισιούται ἀπὸ πολύτιμον δαντέλλαν διπλῆν, τῆς ἐξωτερικῆς ἀποτελιμένης ἀπὸ χρυσοῦ κλωστᾶς. Ἡ ἐσωτερικὴ ἔξεχε κατά δύο δάκτυλα, και τοιουτοτρόπως ἀποτελεῖ θαυμάσιον πλαίσιον τῆς ἄλλης.

Τὰ μανίκια ἔχουν ἐπίσης χρυσοῦν δαντέλλαν και περιχειρίδια, ἐπὶ τῶν όποιων εἶνε κεντημένα μικρὰ φύλλα δρυός.

Ο ΜΑΝΔΥΑΣ

Ὁ βελούδιнос βασιλικὸς μανδύας εἶνε πορφυροῦς, μεγίστη δὲ κατεβλήθη προσπάθεια, ὥπως δοθῇ εἰς αὐτὸν το ἀθθεντικὸν «βασιλικόν» χρῶμα τῆς πορφύρας.

Τὸ ὀλικὸν του μήκος εἶνε ἐξ ἑκατῶν ἤτοι ἄνω τῶν ὀκτὼ πήχεων. Ὑπεράνω τῶν διακεντητῶν συμβόλων τῆς Αὐτοκρατορίας, του ῥόδου, τῆς ἀκάνθης, του τριφυλλιοῦ, του λωτοῦ και του ἀστέρος εὐρίσκειται το μονόγραμμα τῆς Βασίλισσης μεγάλο και χρυσοκεντητόν.

Ὁ μανδύας εἶνε γαρνιρισμένος με «ἐρμίν» δηλαδὴ λευκοῖκτίτιδα πολυτιμοτάτην.

ΑΠΟ ΤΟ ΦΛΟΓΙΣΜΕΝΟ ΡΑΣΟ ΤΟΥ κ. ΠΛ. ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗ

Ἡ ζωὴ μου μέσ' στὴ Θεολογικὴ Σχολὴ κατακυλιόσθε με μονοτονία κουρασμένη, ἴδιο ῥυθμὸς πού τοῦ κόβουν τὴ διέξοδο κι' ὁ ἐνωμένος πόθος τοῦ ξεφτᾶ σὲ πλαγινὲς νεροσυρμὲς ἄβου-καὶ παραπονιαρές.

Ξυπνούσαμε τὰ ξημερώματα στὶς πέντε πρὶν ἀκόμη κάτω ἀπὸ τὸ χωριὸ ξετυλιχθῶν τὰ ῥόδινα κοκορικό τῶν πετεινῶν. Δὲ μ' ἄρεσε καθόλου τούτη ἡ μεταβολὴ στὶς περασμένες μου συνήθειες, γιατί τὸ ἀναπαυτικὸ τῆς κάθε κλείδωσης ξεβίδωμα μέσ' στὰ ζεστά καὶ μαλακὰ σκεπάσματα ἀπὸ μικρὸς τὸ γλένταγα, ξυπνὸς μαζὺ καὶ κοιμισμένος, ὅσο ἡ ἀρνητικὴ ἀπόλαυση ἢ ὀριζόντια βαστοῦσε, σὲ νιοβικὴ τοῦ νοῦ καὶ τῆς χαρᾶς ἀπολίθωσι.

Πηδάγαμε ἀπὸ τὸ κρεββάτι, ὅταν τὸ κουδούνι ἀντηχοῦσε ἔξω στὸ διάδρομο καὶ ἔπειτα περνώντας μονομιᾶς τὸ ἀντερί, ἐτρέχαμε χωρὶς νὰ κυτυχτοῦμε, οὔτε νὰ μιλήσουμε στὴ βρύση, ἐπλευρόμαστε μὲ ἀρωματικὰ σαπούνια καὶ γυρίζοντας ξανὰ μέσ' στὸν κοιτῶνα, ἐτοποθετούμαστε μὲ φιλαρέσκεια ἀλλόκοτη μπρὸς σὲ κομψὰ μικροκομμένα καθρεφτάκια, Μαργαρίτες κάποιου Μεφιστοφελῆ, πού νὰ τὸν σκάση δὲν ἀντέχει οὔτε ἡ ἀγιοσύνη τοῦ μοναστηριοῦ.

Σ' αὐτὰ τὰ ἀναγκαστικὰ γιὰ μένα ξημερώματα εἶδα μαλλιά νεοφερμένων καλογέρων νὰ χτενίζονται ἀλὰ Κλεώ, κουρτίνες λὲς πού καταβαίνανε μὲ προσοχὴ μήπως μάτια περιέργα διαβάσουν τί εἶχαν ἐμπιστευθεῖ τὰ νειάτα κείνη τῆ βραδιά στὸ μέτωπο· καὶ ἄλλων καλογέρων βόστρυχους εἶδα νὰ ἔχουνε στριψίματα ζεστῆς μασιᾶς καὶ νὰ ἐπιδεικνύονται σὲ ὤμους φρικιάζοντας ἀπὸ τὴν προαίσθηση μπράτσου γυναίκιου, τυλιγμένου σὰν τὸ βόα τῆς Ἐδέμ γύρω στὰ λάγνα νεῦρα τοῦ ἐφηβικοῦ λαιμοῦ.

Ντιὰν-ντιὰν, σὲ λίγο ἀπ' τὸν κῆπο μᾶς προσκάλαγε στὸ ἐκκλησάκι ἡ καμπάνα, στὴν κορφὴ ἀνεβασμένη δυὸ τριῶν σαπόξυλων πώμοιζαν μὲ κορμὸ ἀστροπελεκημένου δέιτρου. Καὶ ὅταν ἔκανε τὰ λιγερά κουνήματά της νὰ σημάνη ὄρθρον ἢ ἔσπερινό, φαινότανε σὰν ἀνεμῶν ὑπὸ μέταλλο γιγάντια, σκοπιζοντας τὸ μύρο της σὲ στεναγμούς βαρύθυμους, κάθε φορὰ πού ἐβγαίνει ὁ ἥλιος καὶ ἀνοίγαν γύρω ἀπ' τὴ ρίζα τῆς τὴν ξύλινη μέσ' τοὺς ἀνθῶνας τὰ πολύχρωμα τῶν λουλουδιῶν στοματάκια νὰ ῥουφήξουν φῶς, κάθε φορὰ πού ἐχανότανε ὁ ἥλιος κ' ἔσβηναν οἱ φλόγες τῶν πετάλων τους σὰ μάτια νὰ σφαλῆξουν ἔτοιμα, γιὰ νὰ νανοριστοῦν σὲ ὀπτασίες ἀπὸ νυσταγμένες εὐωδίες. Πολλὰ

ἀπὸ αὐτὰ τὰ στόματα, τὰ λουλουδένια εἶχανε χρῶμα πορφυρὸ, ὄλο ἠδονισμό καὶ σφρίγος, σὰ νὰ διψάγανε νὰ δώσουνε φιλιὰ τοῦ ἔρωτα ὅταν αὐτὸς κατέβαινε ἀπὸ τὸ τουρκοῦζ τοῦ οὐρανοῦ σὲ σχῆμα ἄσπρης πεταλούδας ῥυθμικά· ἔδειχναν ἄλλα κίτρινη θωριὰ ἀπελπισμένη καὶ θαρροῦσε πὼς τοὺς πῆρε ἀπ' τὰ χεῖλη, διψασμένη μέλισσα, ὄλη τὴ γλύκα τῆς ζωῆς τους· κι' ἄλλα πάλι μπουμπουκάκια κυανόμαυρα ἀνάμεσα σὲ δακρυσμένες φυλλωσιές ἐπλάγιαζαν ἐτοιμοθάνατα, μελανιασμένα, ἴσως γιατί τὸ τρομερὸ τῆς νύχτας ἔντομο πού κατοικεῖ σὲ μιὰ τρυπίτσα πλάι ἀπ' τὴ ρίζα, μὲ φόρεμα τρομαχτικὸ βγήκε νὰ κἀν τὸν περίπατό του πάνω στὰ βελούδα τῆς στεφάνης του, πού τὴν αὐτὴ μαδοῦσ' ἀπὸ τὴ φρίκη της.

Εἶχε καὶ ἄλλα σὰν παιδιάτικες ψυχὲς λευκά, ἀδιάφορα γιὰ κάθε φόβο καὶ ἐπιθυμία.

Καὶ ἄλλα πάλι, μισὰ κόκκινα καὶ μισὰ ἄσπρα, αἰθινὲς ψυχὲς *demî-vierges*. Αὐτὰ εἶχαν παραστρατήσει φαίνεται στὴν ἀγκαλιὰ κάποιου ὀραίου χρυσοκάνθαρου στὴν κάψα τοῦ μεσημεριοῦ καὶ προσπαθοῦσαν τὴν νύκτα νὰ κρατήσουν τὰ προσχήματα τρέμοντας γιὰ τὴν κακογλωσσὴ τῆς σαλαμάνδρας πού κρυφοκνττάει μὲ τὸ μάτι της τὸ κίτρινο ἀπ' τὰ χαλάσματα τοῦ φράχτη.

Τὲ καλοκαίρι ὄλοι ξεχυνόμαστε στὸν κῆπο ὅταν ἡ Βιθυνία στὴν ἀνατολὴ φαινότανε σὰν ἓνα ῥοῖδι ζουμερὸ ἀπ' τὴν πολλὴ τὴ γλύκα τσακισμένο, καὶ ἡ θάλασσα μὲ ὄλες τὶς φλογοθωριὲς μάργαρου δουλεμένου, φάνταζε σὰν τὰ ῥοσόλια τοῦ ἀφροδισιακοῦ καρποῦ. χυμένα κάτω, μέσα σὲ ἰάσπινο ταψὶ ὅπου τὸ ἐργαλεῖο ἐνὸς ὑπερφυσικοῦ Cellini σκόρπαγε φρικιάσματα ἀπὸ χρυσὰ σκαλίσματα, ἄφρινα ῥοκοκὸ σ' ὄλη τὴν ἔκταση τῆς γαλανῆ ἀραδιασμένα, πού κυματάκια παιγνιδιάρικα ἐπαίζαν ἀνθοπόλεμο πετώντας αὔλα μπουκέτα ὄλο τριαντάφυλλα καὶ κρίους, δεμένα ἀπὸ μία χρυσὴν ἀχτίδα ἡλίου τὸ καθένα. Τὸ χειμῶνα ὅμως, ἔπρεπε νὰ μᾶς ἀνοίγουν μὲ τὸ φτιάρι δρόμο μέσ' στὸ χιόνι.

Πασπαλισμένα μὲ κρουσταλιασμένο σύνεφο τὰ κυπαρίσσια τὰ ἐκστατικά, φάνταζαν ἴδιοι ὀβελίσκοι ἐπιτάφιοι ἄγρυπνοι πάνω ἀπὸ τῶν ἀνθῶν τὸν ὕπνο.

Σιγαλὰ παντοῦ. Βαστοῦσε τὴν ἀναπνοὴ τοῦ ὁ ἀέρας.

Ἡ μαγνητικὴ ἀσπράδα ὄλων τῶν νησιῶν τριγύρω σὰν κρατῆρες βουτηγμένοι μέσα στὴν ἀσβεστοθάλασσα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τοῦ πελάγου ἐμεθοῦσε τὸν ὄργανισμό μου μὲ τὴ θεϊκὴν ἐντύπωση μιᾶς ἀπομόνωσης ἀπάνω στὰ φεγγάρια ἢ φαίστεια. Ἡ φαντασίωση πού μὲ ἀνέβαζε πάνω στὴ σφαῖρα τὴν ἐξόριστη, μ' ἔκανε νὰ αἰ-

σθάνομαι τοὺς κλονισμούς τῆς σκέψης ἐνὸς πρωτόπλαστου πολιτισμένου, πού ἀντὶς νὰ δῆ τὸ φῶς τὴν τελευταία μέρα τῆς δημιουργίας, γιὰ πρόλογος χρησίμεψεν αὐτὸς μιᾶς δεύτερης κοσμογονίας, καὶ ἔρημος στεκόταν ἀπὸ κάθε τὴν ζωικὴν ἐντύπωση πάνω στὰ φεγγαρίσια θειαφοπέδια, ὅπου ἡ πλάση εἶν' «**ἀόρατος καὶ ἀκατασκεύαστος καὶ πνεῦμα Κυρίου φέρεται ἐπάνω τῶν κρατήρων**»». Ἦτανε τόση ἡ τρομάρα μου πὼς θὰ χρησίμευε ἡ σάρκα μου γιὰ νὰ πλαστῆ ἢ πρώτη Εὐὸ τῆς σελήνης, ὥστε μονομιᾶς περνοῦσε τὸ ἀλλόκοτο αὐτὸ μεθύσι καὶ σαστισμένος ὡσὰν νάπεφτ' ἀπὸ κεί πάνω, καρφωτόμουνα ἴδιο θαυμαστικὸ κατὰ-μαυρο στὴν χιονισμένη ἐπιφάνεια.

Τὸ κρῖο ἄγριο χυμοῦσε ἀπ' τὴ Μαύρη Θάλασσα ἄερας παγωμένος ὑγρασία, λάσπες καὶ γλιστρήματα.

Ἀνάβαν τότε σόμπες σ' ὄλα τὰ δωμάτια, καὶ μέσ' στὴν ἐκκλησιὰ πετοῦσαν τρομαγμένες λάμπες ἀπ' τὰ μανουάλια τους οἱ φλόγες. Ἦτανε συνηθισμένες τῆ σιωπηλῆ νὰ συντροφεύουν τῶν εἰκόνων προσευχῆ, καὶ δὲν μπορούσαν τὸ παρείσαχτο θεριὸ νὰ ὑποφέρουν, ὅπως ἐφαινότανε σ' αὐτὲς ἡ σόμπα, τραγανίζοντας τὰ πιὸ ἀθῶα πλάσματα τῆς γῆς μέσα στὴ λάβρα τῆς καταστροφῆς πού ἐπυρπόλαγε τὰ σιδερένια σωθικά της.

Ἐγὼ, τὴν ὥρα, ὅταν οἱ καλόγεροι σκυμμένοι μὲ κατεβασμένα τὰ καπάκια τῶν ματιῶν ἀπὸ τὸ βάρος τῆς εὐσεβείας ἔφαιλναν σιγαλὰ τὸ «**Κύριε Ἐλέησον**», ἄκουγα τὰ σπαρταριστὰ τραγούδια ὅσα μουρμουρίζανε οἱ τσακισμένοι κλάδοι, πρὶν ἀγεβοῦν ἀπὸ τὴν καπνοδόχη σὰν κλωστή μπαμπακερῆ γιὰ νὰ κουβαριαστοῦν στὸ σύννεφο, πού ὄλο ἔπλεκε καὶ ὄλο ξάπλωνε στὴ γῆ, τὸ ἄσπρο σκέπασμα τῆς βλάστησης.

Νοιώθοντας πὼς γυρμένος παρακολουθοῦσα μὲ συμπάθεια τὸ θάνατό τους, τὰ κλαδιὰ μοῦ στέλνανε τὸ ὑστερνὸ εὐχαριστῶ τοῦ δέντρου, ἀφίνοντας νὰ φύγῃ ἢ ψυχὴ τους σ' ἓνα στεναγμό, νὰ μιμηθῆ τὸ σφύριγμα τοῦ κότσυφα πασχίζοντας, κ' ἔπειτα σωριαζότανε σὲ στάχτην ἀσημόθωρη.

Μέσα στὴν ἐκκλησιὰν αὐτὴ ὅπου ἐμύριζε εἰκόνημα λιβανισμένο, λάδι χλιαρὸ καὶ φυτίλι καντήλας καμένο, στεκόμουνα ὀρθὸς στὸ στασίδι τὸ γέρικο μὲ τὸ ξύλο τὸ γλυμμένο ὄχι ἀπὸ κανένα ἐργαλεῖο, μὰ ἀπ' τὸ πετσί τῆς φούχτας τοσων ψυχῶν ἀπηλπισμένων, ὅσες ὀλόκληροι αἰῶνες εἶδαν νὰ στέκονται ἐκεῖ ἴδιες κολῶνες, φέρνοντας ἢ κάθε μιὰ γιὰ κιονόκρανο, τὴν ἄκανθα βαθιὰ στὸ κούτελο μπηγμένη κάποιος κρυφῆς ἀπογοήτευσης.

Καὶ ἐκοκκίνιζαν οἱ κόρες τῶν ματιῶν μου κάποτε ἀπ' τὸ σουρούπωμα μιανῆς εἰκόνας, πώδειχνε μιὰ μαύρη ὄσια γυναῖκα φεύγοντας μέσα σὲ ἓνα δειλινὸ αἱματωμένο.

Καὶ τὸ αὐτί μου ἄρπαγε κανένα στεναγμὸ τῆς λύρας τοῦ Δαβὶδ, γεμάτο ποίηση ἐβραϊκὴ παραπονιάρια πού μ' ἀλόη μὲ περὶχυνε καὶ ἔπειτα μὲ βούταγε σὲ ἓναν Ἰορδάνη ἀπὸ νάρδο.

Ὅταν αὐτὸ τὸ βάφτισμα τελείωνε ἐβγαίνα φωτεινὸς σὰν ἄστρο.

Ποιμανεῖς Αὐτοῦς

Ἐν Ράβδω Σιδηρᾷ Ὡς Σκευὴ Κεραμέως Συντριβῆς Αὐτοῦς

ἔφαιλναν οἱ χοροὶ τῶν καλογέρων σ' ἓναν ἠχο μὲ ὄρμη τραβώντας πρὸς τὰ μισοῦρανα σὰν πυροτέχνημα φωνῶν. "Ἐπαιρῖν" ἐκεῖ φωτιὰ καὶ ξεχυνότανε σὲ ἀρμονίες πολυχρώματες.

Πολλὲς φορὲς γυρμένος στὸ στασίδι κάτω ἀπὸ μιὰ μεγάλη ξύλινη ἀσπίδα, πράσινο φίδι χρυσοφτέροδο κρατώντας ἀπὸ τὸ στόμα κρεμασμένη μιὰν ἐφτάφωτη λυχνία ἀπὸ γαλανὸ φαρφοῦρι, αἰσθανόμουνα τὴ σκέψη μου κι' αὐτὴ γυρμένη, σὲ μεγάλη συλλογὴ νὰ παραδίεται.

"Ἐλεγε τότε μοναχὴ της καὶ ἐγὼ τὴν κρυφάκουγα :

» Ὁ κόσμος γύρω, Σοῦδραι καὶ Παρίαί, ῥάχες γιὰ νὰ φορτωθοῦν σκυμμένες, μάτσοι ἀπὸ κόκκαλα μέσα σὲ νεῦρα τυλιγμένοι, γιὰ νὰ φτιάνουν μὲ αὐτοὺς προχώματα οἱ διαλεχτοί, καὶ νὰ κυλᾶνε ὅπως τοὺς ἀρέσει ἔπειτα μέσα στὴν τεχνιτὴ τους κοίτη, τὸ ποτάμι τοῦ μεγάλου τῶν ἰδανικοῦ. Ἡ διαφορὰ σὲ σχῆμα καὶ σὲ χρῶμα, σὲ οὐσία καὶ σὲ ἀντοχὴ τῆς κάθε κόρδας ὅπου ἡ Δημιουργία παίζει τὴ σονάτα τῆς ζωῆς δείχνει τὰ ἀντικείμενα βγαλμένα ἔτσι ἀπ' τὴ φούχτα τοῦ Θεοῦ σὲ στιγμὴ νεύρων, νύστας, προκοπῆς, θυμοῦ καὶ καλοσύνης.

Τὸ κάθε πᾶμα, φέρνει πάνω του σήμεωμένη μιὰ διάθεση πάντοτε ἰδιαίτερη τοῦ Πλάστη. "Ἐδωκε στὰ βουνὰ Αὐτὸς σπασμωδικὰ τινάγματα θυμοῦ βασανισμένου, χαρούμενη ἐσκόρπισε ματιὰ στὴν πράσινη δροσιὰ τῶν λιβαδιῶν καὶ τὸν ἀνθρώπο τὸν ἐπλασε σὲ μιὰ στιγμῆ, ὅταν μὲ τὸν Ἀρχάγγελο εἶχε πιαστεῖ καὶ κατὶ ἤθελε νὰ κἀν ἄσκοπο, ἔτσι γιὰ νὰ ξεχάσῃ καὶ νὰ τοῦ περάσουν τὰ μπουρίνα Του. Γι' αὐτὸ καὶ τῶν ἀνθρώπων ἡ ζωὴ βαθουλισμένα ἔχει τὰ ἀποτυπώματα τῶν θεϊκῶν δαχτύλων σὲ ἓνα σφύξιμο παραξενιάς, σὰ νάθελε ἢ φούχτα τοῦ Δημιουργοῦ ὅταν τοὺς ἐπλαθε νὰ μαζαχτῆ ἴδια γρωθιά στὴ ράχη τοῦ κεφαλιωμένου σκλάβου πού τὸν τάραξε».

“Οριον ἔθου δ οὐ παραλεύσονται

ἔψαιλναν οἱ χοροὶ τῶν καλογέρων σ' ἕναν ἦχο με ὀρμη τραβώντας πρὸς τὰ μισοῦρανα σὰν πυροτέχνημα φωνῶν. “Ἐπαιρν’ ἐκεῖ φωτιά καὶ ξεχνότανε σὲ ἀρμονίες πολυχρώματες.

» Ἡ μαύρη μάζα τῶν κοινῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τότε περιορισμένη σὲ χαράδρες ἀνυπέρβλητες ὅπου τὴν σπρόχνουν τὰ τρομαχτικὰ μπουμπου- νιτιὰ ἐγδικητῶν δαιμόνων, χτίζει κάτω ἀπὸ τὴν ἠλιακὴν ἀντιφεγγιὰ τῶν διαλεγμένων τὸ με- μεγάλο πύργο τῆς Βαβέλ, χώρια ἢ μιά, χώρια ἢ ἄλλη τάξη, σὲ σκαλοσιὰ ἐποῦτοι πιὸ κοντὰ στὴ γῆ, σὲ σκαλοσιὰ ἐκείνοι πιὸ ψηλότερα, καὶ πάλι πιὸ ἐπάνω ἄλλοι χτίστες φορτωμένοι χρώματα».

Περιζώσε τὴν σπάθην σου περὶ τὸν μηρόν σου Ὡραῖε τῆ ἰσχύι καὶ τῶ κάλλει σου καὶ ἔντεινε καὶ κατευόδου καὶ βασίλευε

ἔψαιλναν οἱ χοροὶ τῶν καλογέρων σ' ἕναν ἦχο με ὀρμη τραβώντας πρὸς τὰ μισοῦρανα σὰν πυροτέχνημα φωνῶν. “Ἐπαιρν’ ἐκεῖ φωτιά καὶ ξεχνότανε σὲ ἀρμονίες πολυχρώματες.

» Φορώντας τὶς ποντηφικὲς ντυσιὲς ἐπιστα- τοῦνε οἱ προωρισμένοι ἀρχιτέκτονες, δείχνοντας τὸ ζεῖνθ για τέρμα τῆς ἰδανικῆς οἰκοδομῆς τῆς πάντα ἀτελείωτης. Αὐτοὶ εἶνε οἱ διαλεγμένοι, ὅσοι σημειωμένοι νοιῶθουνε πὼς εἶνε ἀπὸ κά- ποια δύναμη ὑπέρτερη ἀνάμεσα στὰ φρύδια με τὸ μυστικὸ τῶν φακυρῶνε τρίγωνο. “Ἐνας λω- τὸς γαλάζιος τατουαρισμένος αὔλα ἀπλώνει κεῖ τὴν ἱερότητα τοῦ μπουμπουκιῦ του, πὸν ἀντι- φεγγίζει μὲτ’ στὶς κόρες τῶν ματιῶ τους ὅλες τοῦ Γάγγη τὶς παγόδες.

Αὐτοὶ δὲ βγήκανε ἀπ’ τὴ χουφτιὰ τῆ θυμο- μένη Σταλαγματιὲς ἰδρώτα θεϊκοῦ σαῖτεμένες σὰν κομήτης μέσ’ στὴ σκοτεινιά τῆς ὕλης, ἔχου- νε γλυστρήσει ἀπ’ τὰ τόξα ὅσα τευτώνουνε στὸ μέτωπο τοῦ Πλάστη, οἱ ῥυτίδες τῆς βαθιάς του συλλογῆς».

“Ἐλεγ’ ἡ σκέψι μου γυρμένη κ’ ἐγὼ τὴν κρυφάκουγα.

Σιγὰ σιγὰ ἔρχονταν ἄλλες καὶ ἀπάνω ἀπ’ αὐτὲς ιδέες νέες ἐστιβάζονταν, αὔλα σκαλοπά- τια, ἴδια ἢ σκάλα τῆς Γραφῆς ἐνώνοντας τὸν οὐρανὸ με τὴν ψυχὴ μου, γιὰ ν’ ἀνεβοκατεβαί- ουν σκέψες τόσο μυστικὲς πὸν δὲ μποροῦν οὔτε τὰ γράμματα τὰ χαραγμένα κάτω ἀπ’ τοὺς σκαραβαίους ν’ ἀποδώσουνε τὰ φρικιά- σματατῆς θεοκρατικῆς των ἔννοιας.

Καὶ ὅταν σήκωνα ἀπ’ τὸ στασίδι τὸ κεφάλι παραδίνονταν τὰ μάτια μου στὴ θεὰ τοῦ παλιοῦ

εἰκοστοῦσιου με τὰ ἀνάγλυφα κουβούγλια τὰ χρυσομένα, καὶ τὶς ἀστραπὲς τῶν φωτοστέφα- νων τριγύρω σὲ σβυσμένα ἀπὸ τὴν πολυκαιρία πρόσωπα μαρτύρων, πὸν θαρρεῖς ὅτι ἀφήκαν ἔξω τὰ στεφάνια τους γιὰ νὰ χωθοῦν αὐτοὶ στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ξύλου, συνήθεια παρμένη ἀπὸ τότες ὅταν ζούσαν στὴν ἀναχωρητικὴν ἀφάνεια τῆς ἔρημου.

Ποτέ μοι δὲ μοῦ ἄρεσε νὰ βλέπω τὸ Χριστό. Ποιὸς ξέρει ἀπὸ τί καλόγερο πινέλο ἀπλτου γεμάτου γένια, σὲ ὄρες πείνας καὶ φανατισμοῦ εἶχε χυθεῖ στὸ ξυλο πάνω μαύρη, θαμπή, ἀλύ- γιστη. ἡ θεία τοῦ Παρθένου ἔκφραση, με κάτι βοστρυχους σὰν φίδια νεκρωμένα, καὶ δυὸ μά- τια, ἠλιους βουτηγμένους λὲς σὲ ἔκλειψη. Τὸ ἴδιο γιὰ τῆς Παναγίας τὸ εἰκόνημα κάτω ἀπὸ τὸ βυσσινὴ τὸν πέπλο, μ’ ἐκεῖνο τὸ «δὲ λέω τίποτε» ἀπάνω στὰ χαρακτηριστικὰ της, γραμ- μὲς ὄλο γωνιὲς, τόσο γυναικα, ὅσο μπόρεγαν νὰ τὸ γνωρίζουν οἱ βυζαντινοὶ καλόγεροι.

Μὰ σὲ μιὰ πύλη τοῦ εἰκοστοῦσιου μικρὴ, μονο γιὰ νὰ βγουν τὰ μυστήρι’ ἀνοιγόμενη μέσα σὲ ἕναν οὐρανὸ μαλαματένιο, ἔβλεπα με ἐν- θουσιασμό νὰ ξεπροβάλλουν ἔφηβοι ἀγγέλοι πὸν χαμογελάγανε τὰ ῥοδιὰ τους πρόσωπα καὶ καὶ εἶχανε στὰ κιστανὰ μαλλιά τους περασμέ- νες πορφυρὲς κορδέλλες παιγιδιάρικες ἀπὸ κο- ράλλι μαλακό, σὰν καὶ τὴν ἴδια τους τὴν ὑπαρξη. Αὐτοὺς ἐγὼ φιλοῦσα μόνο, καὶ στὰ γαλάζια μάτια τους, λίμνες πὸν θὰ δροσίζουν τὸν Παράδεισο, σὰν κύκνος ἢ ψυχὴ μου κάτα- σπρος βουτοῦσε γιὰ νὰ πλέξη καὶ νὰ πῆ τὸ ὑστερὸ τραγοῦδι της.

“Ὅταν τελείωνε ἡ ἐκκλησιὰ ἐμαζωνόμαστε νὰ πάρουμε καφέ, τὴν ἀνοιξη μᾶς ἔδιναν καὶ γάλα καμμιὰ κουτὴ κουβέντα ξεμπερδεύαμε μασώντας τὸ ξερὸ ψωμὶ ὅσο εἶχε περσέψει ἀπὸ χτὲς καὶ ἔπειτα γυρίζαμε ξανὰ μπρὸς σιὰ γραφεῖα μας “Ἐγὼ θυμᾶμαι πὼς ἐδιάβαζα τότε μιὰ γαλλικὴ μετάφραση τοῦ Μπουχνερ «Δύναμη καὶ Ὑλη», πάντα γιὰ προφύλαξη χωμένη μέσα στὰ μα- θητικὰ βιβλία, τὰ ἀδιάκοπα κλειστὰ ἀπὸ μιὰ παλαιὰ συνήθεια. Σὲ λίγο ἐχτυποῦσε τὸ κου- δούνι καὶ τὸ μάθημα ἀρχίναγε, ἡ κάθε τάξη σὲ ξεχωριστὸ δωμάτιο κλεισμένη.

Εἶχαμε πολλοὺς δασκάλους, μὰ ξεχώριζε κανεὶς ἀμέσως τὸν καθηγητὴ τῆς Γαλλικῆς πὸν εἶχε σπουδάσει στὸ Παρίσι. Αὐτὸς ἦτανε ξαν- θὸς, ὠραῖος, καθαρὸς καὶ ὅταν γέλαγε, τρα- βούσε ἐξεπίτηδες τὰ χεῖλη του ἀφ’ οὐ πρὶν τὰ βερνίκωνε λιγάκι με τῆς γλώσσας του τὴν ἄκρη ἀφίνοντάς τα ξέσφυχτα γιὰ νὰ θαυμάζωμε τὰ ἄσπρα δόντια του. Ἐσκόρπαγε στὰ βᾶσα του φτιαγμένα ἀπὸ τὰ πολύτιμα τριχώματα τῶν

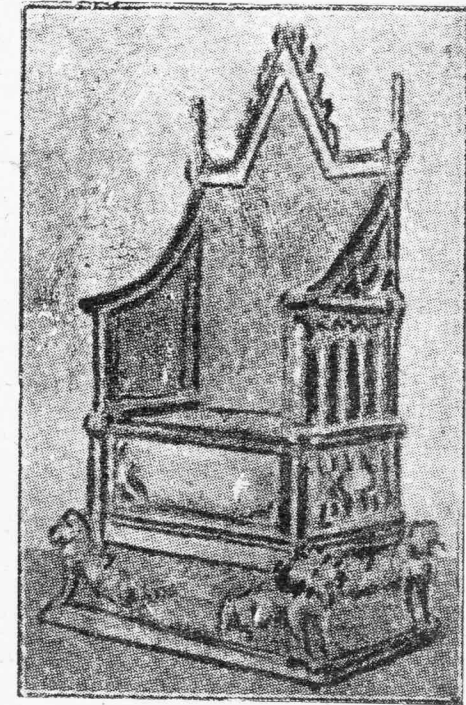
κατσικιῶν τῆς “Αγκυρας πολλὴ πολλὴ βιο- λέττα ἔβαζε στὰ χέρια του, ἄσπρα σὰν τῆς μανόλιας τὰ λουλούδια, σπάνιες πουμάδες καὶ τὸν χειμῶνα τυλιγότανε σὲ γούνες ρούσσιες ζεστές.

Ἐκεῖνος πὸν παράδινε τὸ μάθημα τῶν ἱε- ρῶν μιλοῦτε ἴδια γυναικοῦλα, λιγωνότανε σὲ νάζια καὶ ποτέ του δὲν μποροῦσε νὰ κυττάξη μαθητὴ κατὰματα. Φοροῦσε ἀντερὶ ἀπὸ μετὰξι μώβ εἶχε ἕνα μεγάλο γάτο σταχτοτρίχη καὶ τοῦ ἀπορρόφαγε αὐτὸς τόσο τὴν σκέψη, ὥστε μόλις ἔβγαινε ἀπ’ τὴν παράδοση βιαζότανε νὰ τρέξη στὸ δωμάτιό του πὸν κράταγε τὸν εἰνοῦ- μειο κλεισμένο καὶ τὸν πάχαινε με κέικ καὶ με σάντουιτς. Εἶχε πάντα ὁ εὐλογημένος τὴν ἀφέ- λεια νὰ ἐμπιστεύεται ἀπάνω στὸ κουτὶ τὸ χάρ- τινο τῶν κλήρων, με τὴν πέννα του σχεδιασμένο ὅσο λέγαμε τὸ μάθημα, ἕνα γυναικίο σκίτσο. Καὶ μόλις ὁ Μενέλαος συνάμενος κουνάμενος διασκέλιζε τὴν πόρτα τῆς παράδοσης τρέχοντας γιὰ νὰ βρῆ τὸν γάτοτου, ὠρμούσαμε στὴν ἔδρα κ’ ἔπειτα ἀπὸν τσαλαπάτημα ὀμηρικὸ ἢ τύχη ἀποφάσιζε ποιὸς ἀπὸ μᾶς θενὰ γινότανε ὁ Πά- ρης τῆς χαρτένιας ὁμορφιάς.

Εἶχαμε κ’ ἕναν ἄλλον ἀπ’ τὴν Ἑλβετία καιουργιοφερμένο, ἴδια χήνα στραβοπόδι, με τὸ πρόσωπο τόσο πουλίτικο στὴν ἔκφραση, ὥστε πολλές φορές αἰστάνθηκα τὸν πειρασμὸ νὰ τοῦ πετάξω μπρὸς τὸν δρόμο καλαμπόκι, γιὰ νὰ βρεθῆ σὲ ἀταβιστικὴ ἀνάγκη καὶ ξεχνώτας πὼς μετεμψυχώθηκε εἰς ἀνθρωπο νὰ σκύψη κεῖ μπροστά μας νὰ σκαλίση με τὴ μύτη, νὰ τσιμ- πήση τὰ σποράκια, νὰ κρακράξη καὶ ν’ ἀφήση κουτσουλιές.

ΛΟΥΛΟΥΔΕΝΙΑ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ

“Ανθος ἐκ τῶν μετριόφρονεστέρων’ ὄχι ἐξ ἐκείνων, τὰ ὅποια, με τὰ ὠραῖα χρώματα καὶ τὰ πλήρη τέχνης εἰς ἀποχρώσεις καὶ τόνους πέταλά των, ἐπισύρουν τὴν προσοχὴν καὶ αἰγ- μκλωτίζουν τὸ βλέμμα, ἢ διὰ τῆς διαπερ- στικῆς ὀσμῆς των ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ ἀν- ζωογονοῦν, ἢ νὰ μεθύουν, ἢ νὰ ζαλίζουν. Προϊ- κισμένη ἐκ φύσεως με τὸ χρώμα τῆς σεμνότη- τος, τῆς ἀπλότητος, τὸ χρώμα τὸ ὅποιν ἐφε- ρχν αἰ Ἐστιάδες, φυομένη εἰς τὸν ἀγρὸν με τὰ πρῶτα τερετίσματὰ τῶν γελιδόνων τοῦ ἔα- ρος, ἢ μαργαρίτα ἐγκυτχλειμένη εἰς τὴν τύχη τῆς, πότε εὐρίσκει τὸν θάνατον ὑπὸ τοὺς ὀδόντας κανενὸς τετραπόδου, πότε ὑπὸ τὸ δρέ- πκνον τοῦ θεριστοῦ, καὶ ἄλλοτε ὑπὸ τὸ κράτος σθενερῶν ἢ τρυφερῶν κρινολέων δακτύλων,

Ο ΘΡΟΝΟΣ ΤΗΣ ΣΤΕΦΕΩΣ

ἔρωτωμένη, ὡς ἄλλη Πυθίχ, εἰς τὴν ἐρώτη- σιν : «μ’ ἀγαπᾶ, δὲν μ’ ἀγαπᾶ».

Αἴφνης μὲν ἡμέραν με τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου εἶδεν ὑπὸ ἄλλους ἔρους τὴν ζῶν τῆς νὰ ἐξυπνᾶ. Ἐν μέσω τοῦ μεγκλοπροποῦς καὶ ἐπιφανοῦς βασιλείου τῶν ἀνθέων ἐξέλεξαν αὐ- τὴν ὡς βασίλισσαν τῆς ἡμέρας, καὶ δι’ ἕνα σκο- πὸν πολὺ ὑψηλόν. Διὰ σκοπὸν σκοποῦντα τὴν εὐημερίαν τοῦ μέλλοντος καὶ ὀνομάσθη ἡ ἡμέ- ρα ἀπὸ τοῦ ὀνόματος αὐτῆς τῆς μετριόφρονος, ἔγεινε λόγος δι’ αὐτὴν πανταχοῦ, καὶ πολυει- δῶς ἐστόλισεν ὠραῖες κομψώσεις, κομμοδῶ- χας εὐρυστέρων στηθῶν, ἀγκυμακτίνην μέσην ἢ γλαφυρὸν θώρακα, κυριαρχοῦσα ἐν τῶ μέσω τῶν κεντημάτων μετξίνης ἐσθῆτος καὶ ἐπὶ τῶν τριχάπτων τῆς ἀπὸ ἀέρινον ὕφασμα μπλοῦζας. Ἐστόλισεν ἀκόμη αὐτοκίνητα καὶ πριγκηπικὰ ἀμάξια, προθήκας καταστημά- των, καὶ οἱ ἔχοντες ὠραῖα πτηνὰ εἶχαν φορέσει εἰς αὐτὰ περιδέρκιον ἀπὸ μαργαρίτας, καὶ οἱ εὐσταχεῖς τοῦ Βελγίου ἵπποι ἔφερχν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μετξὺ τῶν ὄτων δέσμην μαργαρι- τῶν. Αὐτοκίνητα μεγάλων ἐμπορικῶν οἰκῶν κατὰ μῆκος καὶ πλάτος γαιρολάντας ἀπὸ μαρ- γαρίτας.

Ἡ ἡμέρα τῶν μαργαριτῶν (Margeriten-

tag) ήτο ή δεκάτη Μάϊου. Τό έθιμον ήλθεν από την Δανίαν. Αί Δανίδες τό έπενόησαν, όπως συνάξουν ποσόν άξιον λόγου και προστατεύσουν τά μικρά. Και από την Κοπεγχάγη τό υιοθέτησαν όλοι οι μεγαλοπόλεις της Ευρώπης. Τό Μόναχον υπήρξεν εκ των πρώτων.

Άμα ως εγνωσθη ή απόφασις των φιλικών θρωπικών σωματείων, ως δι' ήλεκτρικού σύρματος εκινήθη ό γυναικεύς πληθυσμός, όπως συνεργασθούν, από των άνωτέρων της κοινωνίας στρωμάτων μέχρι των άνέτως ζώντων. Η ευκαιρία εζητηέτο από τον Θεόν, και ό Θεός εφανερώσεν αυτήν. Πρέπει να περιορισθη ή θνησιμότης των άνάξιοπαθών μικρών· πρέπει να έχουν ειδικά κτίρια και ειδικούς επιστήμονας· πρέπει να έχουν καλήν δικήρησιν και επιτήρησιν· πρέπει να έχουν εξασφάλισιν, των παιδικών των χρόνων και ελπίδα στερεωτέρου μέλλοντος. Τά πρέπει ηύξαντι καθ' ήμέραν, και εδόθη ή ευκαιρία, και εδράζοντο αυτής άνευ άιχβολίας.

Τό Δημουργείον έφερε βελόνια μαργαριτών, προς δε κατασκευάσθησιν και πολλά τεγγητά. Μεγάλοι οίκοι, καταστήματα της εζήτησαν από ευθείας και προσέφεραν ό,τι ήθέλησαν.

Τήν δε δεκάτην Μάϊου από της 7 πρωινής ώρας άρχοι δεσποινίδες και μεγαλοπρεπείς Μπαρόνισσες έρρίφθησαν εις τους δρόμους, πωλούσαι μαργαρίτας. Έν άγλαόν πανεράκι έκρέμετο εις τον λαιμόν, κρατούμενον από μίαν ευγενώς χρωματισμένην ταινίαν, πλήρες φυσικών μαργαριτών· και προσέφερον αυτής οι κυρίες εις τους δικτάκτας, προσβάλλουσαι ένταυτώ την κλειδωμένην και σφραγισμένην από τον Δέμον μικράν κάλπην. Έκαστος έρριπτεν ό,τι ήθελεν. Αί οικιδέσποινας, οι όποιας εις της πρωινής ώρας πλημμυρούν εις τους δρόμους με τό κλαυθάκι, προς άγοράν των χροιδών της ήμέρας, ήσαν επίσης εκ των πρώτων αγοραστών. Κύριε, φοιτητά, φωνάζει μίαν άργυρά φωνή, μήν περνάτε έν σιωπή προκκλώ. Άγοράστέ μου μίαν μαργαρίταν διά τή άγαπητή μικρά.—Fräulein, έμεινα άργά, τό βλέπετε.—Άλλ' εδω είνε τό μάθημα της φιλοσοφίας έν εφκρημογή. Και άγοράζει ό φοιτητής φειδύς δύο μαργαρίτας διά των όποιων στολίζει την κομμοδύχην, και διά του όποιου αποδεικνύεται ότι έλαθε μέρος εις τον φιλικών θρωπικών σκοπόν. Κύριε, λέγει Άλλη, ή όποιας κατέλαθε μίαν τρίσδον και στρέφεται εξ όλων των μερών ως άνεμοδείκτης, Κύριε, οι μαργαρίται των μικρών, και προτείνει μίαν τετράδην μαργαριτών, εις τον βελούπλουτον κύριον, τον ευρισκόμενον εις τό μέσον του θηνοπόρου· ό

Κύριος παρατηρεί τό προσφέρον τής μαργαρίτας χέρι και διακρίνει εις τον παραμέσον τό δικτυίδι της εγγάμου γυναικός.—Δέν άγοράζω από εσέ, είσαι νυμφευμένη, δέν θα μου φέρης ευτυχίαν.—Άγόρασε από έμέ, φωνάζει ή επταέτις θυγάτηρ της κυρίας, ή όποια στέκεται πλησίον της μητρός της, πωλούσα επίσης μαργαρίτας. Άγόρασε από έμέ, εγώ δέν είμαι νυμφευμένη. Και ή ευφυολογία της μικρής γίνεται πρόξενος γενικής ευθυμίας, και ως χαλαρά τώρα οι δεκάροι πίπτουν εις την κάλπην, και εκποισεί ή μικρά τό ευγενές εμπόρευμα, τό όποιον εκράτει τό από κατάλευκον λινόν κάλαχάκι.

Όλην την ήμέραν διήρκεσεν ή πώλησις, και ή ήμέρα εκείνη ήτο ως μίαν ήμέραν έορτής, υπήρξεν ήμέρα φειδύτης, και ό καιρός εφάνη ευνοϊκός, υποβοήθησε πληρέστατα τό έργον. Η μαργαρίτα, τό άνθος της ύπομονής, τό άνθος του μαρτυρίου, άνυψώθη, εξυμνήθη, εγεινεν άντικείμενον πολλού λόγου, και έφερε τόσον κέρδος εργασίας εις μίαν ήμέραν, όσον δέν φέρουν τά πομπώδη του βασιλείου, εις τό όποιον άνήκει, όλον τό έτος διά της περιζήτητου πνοής των, την όποιαν ή βιομηχανία μεταβάλλει εις άρώματα και παραδίδει εις τό εμπόριον. Η ήμέρα, καθ' ήν ή μαργαρίτα εκράτει τό σκήπτρον και εβασίλευε μέχρι νυκτός υπήρξεν ευτυχής και διά τό Μόναχον και διά Άλλας μεγαλοπόλεις. Τό λαμπρότερον ζυμός αποτέλεσμα είχεν ή Δρέσδη. Εις την ήμέραν των μαργαριτών της εσύναξε 250,000 μαργαρίτας· Άλλαι πόλεις εφθασαν τό ήμισυ του ποσού τούτου, και Άλλαι περί της 100,000 σχεδόν, ως και τό Μόναχον.

Έν Μονάχη

MARIA ΠΙΝΕΛΗ

ΙΔΡΥΣΙΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΛΥΚΕΙΟΥ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

Μεταξύ των εθνικωτέρων σκοπών του Λυκείου των Έλληνίδων είνε και ή ίδρυσις, επί του παρόντος μίας βιβλιοθήκης εγκαθισταμένης έντός του Λυκείου. Εύθις δε ως τά μέσα του Λυκείου τό επιτρέφουν, θα ίδρυθούν βιβλιοθήκαι ειδικαί λαϊκαί και σχολικαί προς μόρφωσιν του λαού.

Η βιβλιοθήκη του Λυκείου καταρτίζεται είτε δι' έξόδων του Λυκείου, εφ' όσον τά μέσα του επιτρέπουν τούτο, είτε υπό πλουσίων χορηγών,

είτε υπό δωρητών, είτε διά συνδρομής της Κυβερνήσεως και του Δήμου.

Έάν εις χορηγός ήθελεν αναλάβει την όλικήν δαπάνην της ίδρύσεως της βιβλιοθήκης, άνερχομένην τουλάχιστον εις δρ. 4,000, υπό όρους κανονιζόμενους δι' ειδικού κανονισμού, να λάβη αυτή τό όνομα του χορηγού και να τεθη επί της βιβλιοθήκης ή προτομή του εκ μαρμαρου, γενομένη δαπάναις του Λυκείου.

Πάσα μετά τούτου δωρεά εις την βιβλιοθήκην είτε εις βιβλία, είτε χρηματική, από πεντακοσίων έως χιλίων δραχμών, αναγράφεται μετά του όνόματος του δωρητού εις την μαρμαρίνην πλάκα των δωρητών.

Ποσόν άνωτερον των χιλίων διατίθεται δι' ειδικόν τμήμα βιβλιοθήκης και δίδει δικαίωμα άνάλογον προς τό δωρηθέν ποσόν τμηματικών διακρίσεων.

Έάν όμως τμηματικώς ήθελον παρά διαφόρων κατασκευασθη και δωρηθη τά έπιπλα, αγορασθούν και χρυσοδεθούν τά βιβλία, παραχωρηθούν τά επιστρώματα και ό τάπης τότε θα αναγράφονται τά όνόματα των δωρητών από 500 φρ. και άνω εις μαρμαρίνην πλάκα έντός του Αναγνωστηρίου του Λυκείου και από χιλίων και άνω θα τοποθετείται έντός της βιβλιοθήκης και ή μαρμαρίνη προτομή της δωρητριας ή του δωρητού εις μικρόν σχήμα.

Τά προς τον σκοπόν τούτον χρήματα θα κατατίθενται εις μίαν από τας Τραπέζας, ήν ήθελεν εγκρίνει ό δωρητής και θα πληρώνονται τη έντολή αυτού ήτου αντιπροσώπου του προς τους βιβλιοπώλας ή τους κατασκευαστάς έπιπλων, άμα τη προσαγωγή άποδεικτικού παραλαβής των παραγγελθέντων ειδών, υπογεγραμμένον παρά της Προέδρου του Λυκείου, της εφόρου της βιβλιοθήκης και ενός μέλους, τό όποιον θα εκλέγη ό δωρητής, εάν θέλη, όπως πιστοποιήση την παραλαβήν.

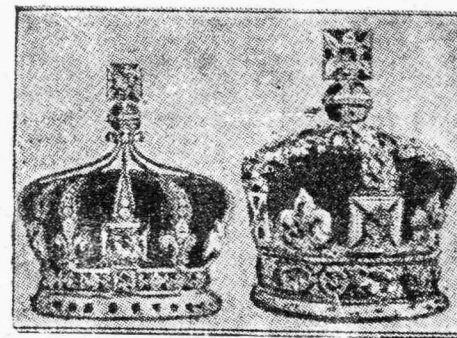
Ιουνίου 1914

Πρόγραμμα Βιβλιοθήκης

Έφορεία Βιβλιοθήκης

- Έφορος Έλληνικής φιλολ. κ. Έλ. Άλεξανδρή
- Έένης φιλ. κ Α.Καντά, δις Βιρ. Συμπούλου
- Γραμματεύς Έλλ. φιλολογίας δις Λίνα Λάμπρου
- Έένης φιλολογίας δις Έφφη Κεφαλά

Σκοπός της Βιβλιοθήκης του Λυκείου, είνε α') ή ίδρυσις αναγνωστηρίου έν τω Λυκείω, εις τό όποιον να ευρίσκονται τά καλλίτερα έλληνικά και ξένα φιλολογικά περιοδικά. Αί έλληνικαί εφημερίδες και αί φιλολογικώτεροι εκ των ξένων. Τά ωραιότερα περιοδικά συρμού, οικιακής οικονομίας κτλ.

ΤΑ ΣΤΕΜΜΑΤΑ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

β') Η ίδρυσις βιβλιοθήκης καθαρώς Έλληνικής φιλολογίας, περιλαμβάνουσα, ει δυνατόν, όλα τά άξια λόγου έργα των μετά την αναγέννησιν Έλλήνων συγγραφέων και ποιητών, καθώς και όλα τά ιστορικά και επιστημονικά έργα τά δυνάμενα να ενδιαφέρουν τας Έλληνίδας άναγνωστριάς.

γ') Η ίδρυσις τμήματος βιβλιοθήκης διεθνούς, ή όποια θα περιλαμβάνη τά εκλεκτότερα έργα της ξένης φιλολογίας και θα παρακολουθη την διεθνή έν γενεί φιλολογικήν κίνησιν.

δ') Η ίδρυσις παιδικής βιβλιοθήκης από έργα Έλληνικά και ξένα, κατάλληλα διά την παιδικήν ηλικίαν.

ε') Η δαπάναις του Λυκείου και διά διαγωνισμού έκδοσις πρωτοτύπων Έλληνικών βιβλίων διά την παιδικήν ηλικίαν, ή και καλών μεταφράσεων εις ευκόλον και όμαλήν γλώσσαν διά την παιδικήν και νεανικήν ηλικίαν.

ς') Η σύστασις σχολικών βιβλιοθηκών εις όλα τά σχολεία του κράτους χάριν των μαθητριών και των μαθητών.

ζ') Η σύστασις παιδικού αναγνωστηρίου έν τω Λυκείω με περιοδικά και βιβλία κατάλληλα διά την ηλικίαν των, Έλληνικά και ξένα.

η') Η σύστασις δανειστικής βιβλιοθήκης διεθνούς φιλολογίας μετά τμήματος καθαρώς λαϊκού.

θ') Η σύστασις παιδικού ταμειντηρίου διά την ίδρυσιν των λαϊκών παιδικών βιβλιοθηκών.

Έγγραφή εις την Βιβλιοθήκην Λυκείου.

Η έγγραφη εις την βιβλιοθήκην του Λυκείου κανονίζεται:

α') Διά τά μέλη του Λυκείου, τά όποια δικαιούνται να μελετούν και εργάζονται έντός της

βιβλιοθήκης καὶ νὰ δανείζονται βιβλία δρ. 25
 ἢ δι' ἐξάμηρον » 15
 β' Διὰ τὰ μέλη τοῦ Λυκείου, τὰ δικαιοῦμενα νὰ ἀναγνωσκουν εἰς τὸ κοινὸν τῶν τμημάτων ἀναγνωστήριον καὶ νὰ δανείζονται βιβλία » 15
 δι' ἐξάμηρον » 10

γ' Διὰ τὰ μέλη τοῦ Λυκείου τὰ ἀναγνωσκοντα μόνον εἰς τὸ ἀναγνωστήριον, χωρὶς νὰ δανείζονται βιβλία ἐκτὸς τοῦ Λυκείου » 5

δ' Διὰ κυρίας μὴ μέλη τοῦ Λυκείου δικαίωμα εἰσόδου αὐτῶν εἰς τὴν κοινὴν αἴθουσαν τοῦ Ἀναγνωστηρίου οὐσιώσει ἐνὸς γνωστοῦ μέλους λεπτ. 50. Ἐγγραφὰὶ δὲ εἴτε τακτικῶν μελῶν τῆς βιβλιοθήκης εἴτε τοῦ ἀναγνωστηρίου γίνονται διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας τῇ προτάσει δύο μελῶν. Αἱ ἐγγραφὰὶ μὴ μελῶν εἶναι κατ' ἐλάχιστον ὅσον ἐξάμηροι ἀπὸ δρ. 20.

Μετὰ δικαιώματος νὰ δανείζονται βιβλία δρ. 25. Ἐγγραφὴ μηνιαία δρ. 5.

Ὅροι δανυστικῆς βιβλιοθήκης.

Προκαταβάλλονται ὡς ἐγγύησις διὰ τὴν τυχόν ἀπώλειαν ἢ καταστροφὴν βιβλίων δρ. 5, αἱ ὁποῖαι ἐπιστρέφονται μετὰ τὴν λήξιν τῆς ἐγγραφῆς.

Τὸ ἀντίτιμον τῆς ἐγγραφῆς προκαταβάλλεται. Δὲν λαμβάνονται παρὰ τῆς βιβλιοθήκης παρὰ ἓν καὶ μόνον βιβλίον, μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ὁποῖου δίδεται ἄλλο.

Πᾶσα φθορὰ τοῦ βιβλίου ἐπιβαρύνει τὴν δανειζομένην.

Ἐὰν ἐν βιβλίον δὲν ἐπιστραφῇ, τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ κρατεῖται ἀπὸ τὸ προκαταβληθὲν ποσόν.

Ἐκαστον βιβλίον διατιμᾶται εἰς τὸν σχετικὸν κατάλογον καὶ ἡ ἀξία του σημειοῦται ἐπὶ τῆς ἀποδείξεως τῆς δανειστρίας.

Περιοδικὰ καὶ βιβλία σπάνια ἢ μεγάλης ἀξίας καὶ πολυτελῆ δὲν ἐξέρχονται τοῦ ἀναγνωστηρίου.

Τὰ βιβλία δανείζονται διὰ μίαν ἐβδομάδα. Κάθε ἡμέρα παρεχομένη πέραν τῆς εβδομάδος ἐπιβαρύνει τὴν κρατοῦσαν τὸ βιβλίον μὲ 20 λεπτά.

Δαϊκὸν τμημα βιβλιοθήκης

Προκαταβολὴ δρ. 1
 Διὰ κάθε βιβλίον ἐνοίκιον λεπ. 10
 Ἡ ἐνοικίασις δὲν παρατείνεται πέραν τῆς ἐβδομάδος. Διὰ κάθε ἡμέραν πέραν τῆς ὁρισθείσης λεπ. 5

Τὸ λαϊκὸν Τμημα συντηρεῖται : α') Ἐκ μέρους τῶν περισευμάτων τῆς βιβλιοθήκης καὶ τοῦ Ἀναγνωστηρίου τοῦ Λυκείου. β') Ἐκ δω-

ρεῶν εἴτε εἰς χορήματα, εἴτε εἰς βιβλία. Δι' εἰδικῆς κυβερνητικῆς ἢ δημοτικῆς χορηγίας.

Βιβλιοθήκη μαθητῶν καὶ μαθητῶν

Μαθήτρια σχολεῖον γίνονται ἑκταζια μέλη τοῦ Λυκείου. Δύνανται νὰ προσέρχονται εἰς τὸ ἀναγνωστήριον τὸ εἰδικὸν διὰ τὰ παιδιά, καὶ νὰ δανείζονται βιβλία.

Διὰ τὰ ἑκτακτικα αὐτὰ μέλη τοῦ Λυκείου δικαίωμα φοιτήσεως εἰς τὸ ἀναγνωστήριον δρ. 5

Τὰ δανειζόμενα βιβλία ἀπολυμαίνονται μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν.

Εὐθὺς ὡς οἱ πόροι τοῦ Λυκείου τὸ ἐπιτρέφουν, θὰ ἰδρῶθῃ εἰδικὸν τμημα διδασκαλισσῶν μὲ δικαίωμα ἐγγραφῆς μηνιαίας λεπτ. 50 καὶ σχολικαὶ βιβλιοθήκαι, καθὼς καὶ κινηταὶ διὰ τὰς ἐπαρχίας.

Η ΗΛΕΚΤΡΑ

Ἡ Ἡλέκτρα Πικραγεωργικοπούλου πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ ἀλλάξῃ ὄνομα, δηλ. ἐπώνυμον Ἄς λέγεται ἀπλῶς Ἡλέκτρα, αὐτὸ τῆς ἀρετῆς, αὐτὸ τῆς φθάνει. Εἶναι καλλιτεχνικὸν καὶ συμβολικὸν κἄπως, ἐν λάβῃ κενεῖς ὕπ' ὄψιν πῶς μετὰδίδει τὸ κορίτσι αὐτὸ τὸν ἐνθουσιασμὸν τῆς Τέχνης εἰς ὅσους τὴν ἀκούουν νὰ τραγουδῇ καὶ εἰς ὅσους τὴν βλέπουν νὰ χορεύῃ Ἑλληνικοὺς χορούς.

Ἡ Ἡλέκτρα ἐγεννήθη καλλιτέχνις. Καὶ τὸ τάλαντόν της δυνάμνει, μεγαλύνει τόσον γρήγορα, ὥστε ἂν ἀπορραίσῃ νὰ ἀνεβῇ εἰς τὴν σκηνὴν—καὶ πρέπει—θὰ βοηθήσῃ πολὺ τὴν μελετωμένην σύστανιν μεγάλου Ἑλληνικοῦ μελοδράματος ἀπὸ τὸν κ. Σαμαράν.

Ἡ Ἡλέκτρα, ὡς ἦτο φυσικὸν καὶ ἐπόμενον ἐπῆρε τὸ χρυσὸν βραβεῖον τοῦ Ἀνδρέου καὶ τῆς Ἰφιγενείας Συγγροῦ κατὰ τὰς διπλωματικὰς τῆς ἐξετάσεις τοῦ Ὁδείου. Ὅλοι ἡμεῖς ποῦ ἐθαυμάσαμε τὴν νεαράν καλλιτέχνιδαν εἰς τοὺς Ἑλληνικοὺς χορούς καὶ εἰς τὰ Ἑλληνικὰ τραγούδια, τὰ ὁποῖα ἔψαλε μὲ τόσην τέχνην καὶ τόσον Ἑλληνικὸν αἰσθητικὸν, ἐγχαρήκαμεν διὰ τὴν τιμὴν, ποῦ τῆς ἔκαμε τὸ Ὁδεῖον, καὶ ἡ ὁποῖα δὲν εἶναι παρὰ ἡ ἀρχὴ τῶν θριάμβων ποῦ τὴν περιμένουν εἰς τὸ μέλλον.

ΘΕΑΤΡΟΝ

Τὸ δεκαπενθήμερον αὐτὸ πλούσιον εἰς πρώτας παραστάσεις. Τρεῖς ἀπὸ τοὺς γνωστοτέρους καὶ συμπαιθεστέρους δραματικούς μας ἔδωκαν ἔργα τῶν. Ὁ κ. Γ. Ξενοπούλος τὸ Ψυχροάββατον, ὁ κ. Τσοκόπουλος τῆς Παλῆς Ἀγάπης καὶ ὁ κ. Νιρβάνας τὸ ἐλιξίριον τῆς Νεότητος.

Οἱ δύο πρώτοι ἐπαρουσίασαν τὰ ἔργα τῶν τὸ ἴδιο βράδυ εἰς τὸ θέατρον τῆς Κυβέλης καὶ μὲ πρωταγωνίστριαν αὐτὴν τὴν ἰδίαν. Μονόπρακτα καὶ τὰ δύο καὶ σύντομα ἀφήσαν θέσιν καὶ διὰ τρίτον τὸ Καθάρισον τοῦ Μπεπέ, τὴν γνωστὴν αὐτὴν φάρσαν.

Τὸ ΨΥΧΟΣΑΒΒΑΤΟΝ εἶναι μία μονόπρακτος δυνατὴ τραγωδία, τὴν ὁποῖαν ἐδολοφόνησεν ἕνας χορὸς ψυχῶν. Πρὶν ἢ ἐμφανισθοῦν αἱ πολὺ ἴλικαι αὐταὶ ψυχαὶ ἡ τραγωδία εἶχε συναρπάσει τὸ κοινόν, τὸ ὁποῖον ὑπέφερεν, ἀγωνιοῦσε, ἔπασχε. Ὁ ἀτυχὴς ἐκεῖνος χορὸς τῶς ψυχῶν κατέστρεψε τὴν ὠραίαν ἐντύπωσιν καὶ ἐγαλάρωσε τὸ ἐνδιαφέρον. Ἄλλοῦ ὁ συγγραφεὺς θὰ ἔβγαζεν ἀμέσως τὴν ἐπαύριον τὸν ἀτυχῆ αὐτὸν χορὸν καὶ τὸ ἔργον θὰ ἐτραβοῦσε τὸν δρόμον του, ὅπως τοῦ ἔπρεπε.

Ἡ ΠΑΛΗΣ ΑΓΑΠΗΣ εἶναι μία φόρσα χωρὶς ἀξιώσεις καὶ ὡς τοιαύτη ἐπέγραψε κριθεῖσα ἀπὸ τὸ κοινόν ὅπως εἶχε κριθῆ καὶ ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν συγγραφέα.

Τὸ ἐλιξίριον τῆς Νεότητος τοῦ κ. Παύλου Νιρβάνου κυμαίνεται μεταξὺ κωμωδίας καὶ φάρσας. Τύποι τελείως διαγεγραμμένοι, πλοκὴ εὐφυῆς καὶ ὁμως ἔλειπεν ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ ἔργον αὐτὸ τὸ entrain, ἡ ζωηρότης, ἡ σκηνικὴ γοηγοράδα, τὰ ὁποῖα εἶδον τὴν ἐντύπωσιν τῆς ἀληθείας καὶ σκοραῖζον τὴν εὐθυμίαν εἰς τὰ ἐλαφρὰ ἔργα.

Τὸ σφάλμα ἀπεδόθη ἄδικα εἰς τὴν ὑπόκρισιν. Οἱ ἠθοποιοὶ ἔπαιξαν πολὺ καλά. Ὁ Λεπενιώτης ὡς Ἀμάραντος, καὶ ἡ μικρὴ του ὑπηρέτρια καὶ ὁ ἐπαρχιώτης γαιτρός, ἂν καὶ ἐνθῆμιζεν ἰατροὺς ἐπαρχιώτας πολὺ παλαιότερας ἐποχῆς, ἔπαιξαν πολὺ καλά. Ὅπως δῆποτε τὸ ἐλιξίριον ἔδωκε τὸ μέτρον τῆς δυνάμεως τοῦ κ. Νιρβάνου εἰς τὰς κωμωδίας, εἰς τὰς ὁποῖας ἔχον στραφῇ τῶρα μὲ ἰδιαιτέραν ἐπιμονὴν ὅλοι οἱ θεατρικοὶ συγγραφεῖς, ἀκολουθοῦντες τὰς προτιμήσεις τοῦ κοινοῦ.

Δράμα ὠραῖον ἐδόθη κατὰ τὸ δεκαπενθήμερον αὐτὸ ἀπὸ τὸ Ἀττικὸν θέατρον ἢ Ἄννα Καρενίν.

ANNA KAPENIN. Δύο λόγια ἀπλᾶ. Ἐνα ξηρὸν ὄνομα. Καὶ ὁμως τί δύναμις δραματικῶν ἀληθειῶν! Πόσον μεγαλεῖον καὶ πόση ἀλήθεια παρμένη ἀπὸ τὴν ζωὴν! Εἰς ὅλους ὅσοι ἔμαθαν νὰ διαβάζουν, νὰ μελετοῦν, νὰ ψυχολογοῦν καὶ νὰ αἰσθάνωνται, πόσα ὠραῖα πράγματα δὲν λέγει ὁ τίτλος αὐτός! Μέσα εἰς τὰς δύο αὐτὰς λέξεις ἀναστῆ νέα, ἀκμαία καὶ δυνατὴ ἢ μεγάλη μορφή τοῦ Τολστόη. Μέσα εἰς αὐτὰς ὁ γίγας ἀνθρώπος, ὁ γίγας φιλόσοφος, ὁ γίγας μυθιστοριογράφος παρουσιάζεται εἰς ὅλην τὴν ἀκμὴν καὶ τὴν δυνάμιν μιᾶς νεῆ ἡτος ὠραίας, μιᾶς φρυσιογνωμίας, ἡ ὁποῖα ἀφήκε τὴν σφραγιδὰ της εἰς ἕνα αἰῶνα ὀλόκληρον, ἡ ὁποῖα ἐγγέμισε τὸν αἰῶνα αὐτὸν μὲ φῶς ποῦ δὲν θὰ σβύσῃ ποτέ.

Τί ἠθέλησε νὰ εἰπῇ ὁ Τολστόη μὲ τὴν Ἄνναν Καρενίν; Τί ἠθέλησε νὰ ἀποδείξῃ; Ποῖα εἶνε ἡ θέσις τοῦ ἔργου του; Διότι ὁ Τολστόη δὲν ἔγραψε ποτέ διὰ νὰ γράψῃ ἀπλῶς ὡς καλλιτέχνης καὶ ὡς ποιητής. Γάστειεν ὅτι κάθε πράγμα, τὸ ὁποῖον δημιουργοῦμεν, πρέπει νὰ ἔχη ἕνα σκοπὸν. Καὶ ἀκόμη ὅχι ἀπλῶς αἰσθητικόν, ἀλλὰ βαθύτερον, οὐ-

σιαστικώτερον· σκοπὸν ἠθικόν, σκοπὸν αἰσθηματικῆς ἀδελφοποιήσεως τῆς ἀνθρωπότητος διὰ τῆς κοινῆς ἀναγνωρίσεως τῆς εὐθύνης, ἢν ἕκαστος φέρει εἰς τὴν ζωὴν.

Εἰς τὴν Ἄνναν Καρενίν ὡς δρῶμα ἢ πρόθεσις τοῦ Τολστόη εἶναι περισσότερον καταφανὴς παρὰ εἰς τὸ μυθιστόρημα. Ὁ ἀνθρώπος τῶν πόλεων, ὁ ἀνθρώπος τοῦ μεγάλου κόσμου, ποῦ ἀφίνεται εἰς τὰ πάθη του ἀκράτητος, εἴτε ἄνδρας εἴτε γυναῖκα, δημιουργεῖ τὴν δυστυχίαν του καὶ σπείρει λύπας καὶ πόνους εἰς ὅλους ὅσους τὸν ἀγαποῦν.

Εἶναι μία ἀλήθεια αἰωνία, ὅσον ἡ ἀνθρωπότης, μία ἀλήθεια τὴν ὁποῖαν ὄλοι σχεδὸν αἱ θρησκειαὶ ἀναγνωρίζουν καὶ ἡ ὁποῖα ἀπὸ τὸν Τολστόη παρουσιάζεται μὲ τραγικὴν δύναμιν, πλήττουσαν βαθύτατα τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν.

Τὸ ἔργον ἀνεβιβάσθη ἀπὸ τὸν θίασον τῆς δεσποινίδος Κοτοπούλη μὲ ὄλην τὴν ἐντέλειαν, καὶ ἡ πρωταγωνίστρια, ὡς Ἄννα Καρενίν, ἐπῆρξεν ἀνωτέρα ἐαυτῆς. Εἰς τὴν σκηνὴν ἐπάνω ἕνα κομμάτι ἀριστοκρατικῆς ζωῆς μιᾶς μεγαλοπόλεως, ἀληθινῆς ζωῆς, μὲ ὄλας τὰς κακίας καὶ τὰς τυπικότητάς της, ἡ ὁποῖα, καὶ ὅπου δὲν ὑπάρχουν πρὶγκίπισσαι καὶ κόμησσαι, ἀντιγράφεται ἀπὸ τοὺς πλουσιωτέρους ἀστούς.

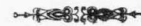
Ὁρισμένως ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ δώσῃ ὀνόματα γνωστὰ τῆς ἰδικῆς μας κοινωνίας εἰς μερικὰ πρόσωπα. Μόνον τὸν Λεβὶν, τὸν ἀνθρώπον τὸν ἄκαλον καὶ τὸν ἀπλοῦν, ποῦ διατηρεῖ μαζῇ μὲ τὸ ἔθνικόν του ἐνδύμα καὶ τὴν καλὴν, τὴν ἀπλοϊκὴν του ψυχὴν, δὲν θὰ ἐπανεῦρισκε πλέον.

Ὁ Στίβας (Μυράτ) ὁ γυναικάς, ὁ ἐγωῖστῆς ποῦ μόνον τὰ γλεντάκια του καὶ τὰ κέρδη του γνωρίζει, ἀπεδόθη μὲ τὴν τελειότητα, εἰς τὴν ὁποῖαν ὁ Μυράτ ἔχει φθάσει τελευταίως εἰς τοὺς ρόλους αὐτοῦς. Ὁ Λούης, ὡς Καρενίν, artiste, ποῦ ἠμποροῦσε νὰ διακριθῇ εἰς μεγάλο Ἑυρωπαϊκὸν θέατρον, καὶ ὁ Παπαγεωργίου, ὡς Βρόνσκη, πολὺ καλός. Ὁ Κοζάκος ὑπηρέτης, ἀπὸ τοὺς νεωτέρους ἠθοποιούς, προωρισμένος διὰ μέλλον λαμπρόν.

Τουαλέττες, ἐπιπλα, σκηνογραφίαι πρώτης τάξεως. Τὰ φορέματα τῆς δεσποινίδος Κοτοπούλη θαύματα πλοῦτος καὶ κομφοτήτος. Σύνολον, ἠμπορεῖ νὰ εἰπῇ κανεὶς, τέλειον.

Ἄλλ' ὁ κόσμος ποῦ τρέχει εἰς τῆς χονδροκομμένες φάρσας, ὁ κόσμος ποῦ παρακολουθεῖ μὲ ἐνδιαφέρον τὰ βρωμερὰ καὶ ἀνήθικα ἔργα, ὁ κόσμος ποῦ θὰ ἔπρεπε νὰ ἐνθαρρύνῃ τὴν προσπάθειαν αὐτῆς ἀναβιβάσεως μεγάλου καὶ ὠραίου ἔργου, ἔλαμπε διὰ τῆς ἀπουσίας του. Ἡ δεσποινὶς Κοτοπούλη ἀνέπτυσσε τοὺς θησαυροὺς τῆς δραματικῆς μεγαλοφυΐας τῆς ἐνώπιον κοινοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον ἀραιοὶ ἦσαν οἱ δυνάμενοι νὰ τὴν ἐκτιμήσουν καὶ νὰ ἀπολαύσουν τὴν τέχνην της καὶ νὰ ἀντλήσουν ἀπὸ τὸ ἔργον μεγάλας συγκινήσεις. Καὶ ὕστερα παραπονοῦμεθα διότι τὸ Ἑλληνικὸν θέατρον ἐξέτεσεν. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι πίπτομεν ἡμεῖς καὶ τὸ παρασῶρομεν μαζῇ μας.

Τώρα περιμένεται ἡ Ἀσζλάλ τοῦ κ. Ἰωσήφ, ἡ ὁποῖα ἔχει κινήσει πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κοινοῦ καὶ διότι θὰ παίξῃ ὁ ἴδιος τὸ πρόσωπον τοῦ ἦρωος, ὁ ὁποῖος εἶναι καὶ πάλιν ὁ ἴδιος καὶ διότι λέγουν ὅτι ἡ κ. Κυβέλη προετοιμάζει νέους θριάμβους, εἰς τοὺς ὁποῖους ἄλλως εἶναι συνειδημένη.

ΣΤΟ ΒΡΑΧΟ

Στά μάραθα τὰ αιώνια, τὴν ὥρα ποῦ ὁ ἥλιος σβύνει,
Προσὲς ἐβρέθηκα μονάχος.
Ὁ πόνος μου ἦταν βέβηλος μπρὸς στή μεγάλη εἰρήνη,
Ποῦ τὴ φοροῦσε δλόχρυσον ὁ βράχος.

Τὴν ἔγνοια ἐγὼ τῆς θύμησης ἀπάνω μου κρατοῦσα,
Στὸ βάρος τῆς ἑνα συντριμμι,
Κ' ἐκείνος τὴν αἰθέρια, στή γαληνιά του, Μοῦσα,
Τραγοῦδι κι' ὄχι μνήμη.

ΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ

(Ὅπως θὰ τὴν ἔγραφε ὁ Χάινε)

Ἐχω τὸν πόνο ἀφέντη μου καὶ μόνο αὐτὸν δουλεύω,
Κ' εἶναι καλόγνωμος πολὺ κ' εἶνε κ' ἐλεητής,
Πιστεύεις, μ' ἐρωτᾷ, σ' ἐμέ, καὶ τοῦ ἀπαντᾷ, πιστεύω,
Καὶ γίνεται μου σύντροφος καὶ παρηγορητής.

Εὐγενικός ὁ κύρης μου, καὶ τόσο, ποῦ δὲν ἔχει
Καμιὰ ἀπαίτησι ἄδικη, καὶ μόνο ποῦ ζητεῖ,
Κάποτε, σὰν τὸ δάκρυ μου ξεσπάει θολὸ καὶ τρέχει,
Νὰ γυρεῖ πάλι μέσα μου, μὴν τύχει καὶ σβυστεῖ.

(Μ. Μαλακάση «Πεπωμμένα»)

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΙΕΡΕΙΣ

Ἡ Νορβηγίς γυνὴ εἰσῆλθεν εἰς τὸν δημόσιον βίον, ὡς ἀποκτήσασα ἤδη δικαίωμα ψήφου, καὶ καταλαβούσα θέσιν εἰς τὸ Κοινοβούλιον τῆς χώρας τῆς. Ἐγράψαμεν ἄλλοτε περὶ τῆς ἐκλογῆς τῆς κυρίας Ἄννας Ρόγκσταντ, τῆς πρώτης βουλευτρίας γυναικὸς εἰς τὸ Στόρθιγκ (τὴν Βουλὴν) τῆς Νορβηγίας. Ἦτο λογικὸν ὅτι ἡ Νορβηγίς γυνὴ δὲν θὰ ἤρκετο εἰς τὸ παρῶν δικαίωμα τοῦ νὰ μετέχη τῆς ἐθνικῆς ἀντιπροσωπείας καὶ νὰ νομοθετῇ. Φυσικὰ, πρὶν θελήσει νὰ ζητήσῃ ἐπέκτασιν δικαιομάτων, ὡφείλε νὰ υποστῇ δοκιμασίαν ἐν τῇ ἀσκῆσει τῶν νομοθετικῶν καθηκόντων, ν' ἀποδείξῃ ὅτι εἶνε πράγματι ἰκανὴ νὰ θεσπίσῃ κοινωνικοὺς καὶ πολιτικοὺς νόμους.

Ἄλλ' ὅμως ὁ νορβηγικὸς φεμινισμὸς, εὐθὺς μόλις ἠνοιχθήσασα εἰς αὐτὸν αἰ θύρα τοῦ βουλευτηρίου, ἐπέδωξε νὰ καταλάβῃ καὶ τὴν ἐκτελεστικὴν ἐξουσίαν. Αἱ γυναῖκες δὲν ἤρκεσθησαν εἰς τὸ νὰ ψηφίζουν, οὔτε εἰς τὸ νὰ πρὸκαθίηνται εἰς τὸ Κοινοβούλιον, ἀλλ' ἤρχισαν νὰ ζητοῦν τὴν ἐξουσίαν τῶν εἰσοδῶν τῶν εἰς τὰ ἀνώτερα ἀξιώματα τοῦ Κράτους: ἠθέλησαν

νὰ γίνουν δικασταί, ὑπουργοί, διπλωμάται. Αἱ νέαι ἀξιώσεις τοῦ φεμινισμοῦ εὗρον τὴν κοινὴν γνώμην καὶ τὴν Βουλὴν—εἰς τὴν ὁποίαν μίαν μόνον, ὡς εἴπομεν, συγκαταριθμεῖται μέχρι τοῦδε γυνή—σφόδρα ἐντίθετον. Εἰς τὰς νέας ἀξιώσεις τῶν γυναικείων συνελεύσεων, τὰς υποστηρικθείσας ἐν τῷ Κοινοβουλίῳ ὑπὸ τῆς Κυρίας Ἄννας Ρόγκσταντ ἀντετάχθη ἀποφασιστικὴ ἄρνησις.

Ἡ γυνὴ ὅμως εἰς τὴν ὁποίαν ἐδόθη ἡ ψήφος καὶ ἠνοιχθή τὸ Βουλευτήριον, δὲν δύναται νὰ δεχθῆ μίαν ἄρνησιν χωρὶς νὰ τὴν συζητήσῃ. Ὁ φεμινισμὸς ἐζήτησε καὶ ἐπέτυχε νὰ συζητήσῃ τὰς ἀξιώσεις, τὰς ὁποίας προβάλλει. Καὶ ἀνέπτυξε τὴν ἐξῆς λογικὴν: Σεῖς, Κυβέρνησις καὶ Βουλὴ, μᾶς ἀρνεῖσθε τὸ δικαίωμα νὰ γινώμεθα στρατηγοί, ἐνόσω δὲν ἔχομεν τὸ καθήκον νὰ ἐκπληροῦμεν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν. Πολὺ καλὰ ἀναγνωρίζομεν ὅτι, μὴ ἔχουσαι ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὰ αὐτὰ καθήκοντα μὲ τὸς ἄνδρας, δὲν δύναμεθα νὰ ἔχομεν καὶ τὰ δικαίωμάτα. Ἄλλ' ἀδικεῖ μᾶς ἀρνεῖσθε τὸ δικαίωμα νὰ γινώμεθα ὑπουργοί, ἀφοῦ μᾶς παρεχώρησατε τὸ δικαίωμα νὰ γινώμεθα βουλευταί; Δικαίῳ δὲν δύναμεθα νὰ εἴμεθα δικασταὶ ἀφοῦ δύναμεθα νὰ εἴμεθα δικηγόροι;

Ἡ λογικὴ αὕτη ἔφερε τὴν Κυβέρνησιν καὶ τὸ Στόρθιγκ εἰς δύσκολον θέσιν. Ὑπὸ τὸς ὄρους τούτους κατέστη λοιπὸν ἀναγκαῖον νὰ εὐρεθῆ ἕδρανος συμβιβασμοῦ. Τὸ Στόρθιγκ καθιέρωσε τὸ δικαίωμα εἰς τὴν γυναῖκα νὰ γίνεταί δικαστὴς καὶ νὰ καταλαμβάνῃ ἀνώτερα ἀξιώματα τοῦ κράτους, ἐξαιρέσει ὅμως τῶν ὑπουργικῶν, τῶν διπλωματικῶν, τῶν στρατιωτικῶν καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν. Μὲ τὴν συμφωνίαν αὐτήν, συνομολογήθησαν πρὸ ὀλίγου κειροῦ ἔληξε καὶ τὸ ζήτημα.

Ἄλλ' ἰδοὺ ὅτι ἡ συμφωνία διεσπάσθη πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος καὶ ὁ γυναικεῖος ἀγὼν ἐκνήρησε σφοδρότερος. Ἡ ἀφορμὴ τῆς νέας γυναικείας ἐξεγέρσεως δέον ν' ἀναζητηθῆ εἰς τὴν ἐν Χριστιανίᾳ παρουσίαν μιᾶς χειραφετημένης Ἀμερικανίδος, τῆς κ. Σῶ.

Ἡ κ. Σῶ, μέλος τοῦ Συνεδρίου τῶν γυναικείων δικαιομάτων ἐν Χριστιανίᾳ ἔτυχεν ἐκεῖ ἐγκαρδίῳ ὑποδοχῆς ὑπὸ τῶν ὁμοφρόνων καὶ ὁμοφύλων τῆς Νορβηγικῆς πρωτεύουσας, συγκινηθεῖσα δὲ ἐπὶ τῇ θερμῇ δεξιώσει, ἐπλεξεν ἐνθουσιώδεις ἐγκώμιον τῶν Νορβηγίδων, καὶ ἐζήτησε νὰ κάμῃ μίαν διάλεξιν ἐπὶ τοῦ ἄμβωνος τῆς ἐκκλησίας. Εἰς τὴν φιλοξενουμένην ἐδόθη ἡ ἀπάντησις, ὅτι εἰς τὴν ἐκκλησίαν δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ ἡ διάλεξις.

— Καὶ δικαίῳ; ἠρώτησεν ἐκπληκτος ἡ ἀ-

μερικανίς. Δὲν ὑπάρχει καμμία μεταξὺ ὑμῶν ἱερεὺς, ἐπίσκοπος; Δὲν εἰσῆλθετε εἰς τὸ ἐκκλησιαστικὸν στάδιον;

Αἱ ἐρωτηθεῖσαι Νορβηγίδες ἀπήντησαν, ὅτι εἶχαν ἀποκτήσει τὸ δικαίωμα νὰ γίνωνται δικασταί, ὅχι ὅμως ἱερεῖς, ἡ δὲ Ἀμερικανίς ἀπεκρίθη ἐκφράζουσα τὴν ἀπορίαν τῆς καὶ δηλώνουσα, ὅτι αὕτη εἰς τὴν Ἀμερικὴν κατέγει ὑψηλὴν θέσιν ἐντῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱεραρχίας.

Οἱ λόγοι τῆς κ. Σῶ ἀφύπνησαν τὰς Νορβηγίδας. Ἀμέσως ὑπεγράφη ἀναφορὰ πρὸς τὸν ὑπουργὸν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν διάλεξιν τῆς Ἀμερικανίδος ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος. Ἡ κῆρυξις ἀπεκρούσθη. Αἱ ὑπογράψασαι τὴν ἀναφορὰν ἐθεώρησαν ἐκυτὰς προσβληθείσας καὶ ἡ μάχη ἐπενήρησεν ἀπὸ μιᾶς ἐβδομάδος.

Ὁ «Σύλλογος τῶν Νορβηγίδων» ἔσπειλεν εἰς ὅλας τὰς πόλεις γυναικῆς βήτορας, αἱ ὅποιαι ὀμιλοῦν πνεύματι καὶ προκαλοῦν σφοδρὰς συζητήσεις. Εἰς τὸ Στόρθιγκ δὲ ἐδημιουργήθη ζήτημα ἀπὸ τὴν κ. Ἄνναν Ρόγκσταντ. Ἐνοεῖται εἰς τὴν μάχην μετέχει καὶ μερὶς τοῦ κλήρου, ὅσοι ἀντίστηνται κατὰ τοῦ διαιρημοῦ τῶν γυναικῶν.

Πῶς θὰ τελειώσῃ ἡ ὑπόθεσις. Ἴσως διὰ νέων βουλευτικῶν ἐκλογῶν, διὰ ν' ἀποφανθῆ ὁ λόγος ἐπὶ τοῦ ζητήματος. Ἦδη αἱ βουλευταὶ εἶναι διηρημένοι. Καὶ τὸ περίεργον εἶναι ὅτι διηρημένοι καὶ οἱ ὑπουργοί. Πέντε εἶναι ἐναντιὸν τῶν γυναικῶν: ὁ πρωθυπουργὸς ὅμως καὶ δύο ἄλλοι ὑπουργοὶ εἶναι ὑπὲρ αὐτῶν. Ὁρισμένως θὰ τεθῆ τὸ ἐρώτημα εἰς τὸν λαόν.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

Τὸ μεγάλο γεγονός τοῦ δεκαπενθήμερου αὐτοῦ εἶναι ἡ ἐπαναφορὰ τοῦ Διαδόχου εἰς τὸν Στρατόν, ὡς γενικοῦ Ἐπιτεωροῦ αὐτοῦ. Τὸ νομοσχέδιον ἀπήνησεν ἀντίδρασαν ἀπὸ τοῦ ἀντιπολιτευομένου καὶ ἀπὸ τὴν περὶ τὸν κ. Ζορμπᾶν μερίδα τῶν πρωτοεργῶν τῆς ἐπανάστασεως.

Ἄλλ' ὁ κ. Βενιζέλος ἐπέμεινε καὶ τὸ νομοσχέδιον ἐψηφίσθη μὲ μικρὰς τροποποιήσεις. Ἐψηφίσθη ἐπίσης τὸ νομοσχέδιον περὶ σπειρομένων γαιῶν, ἐπεβλήθη δὲ καὶ τὸ Πανεπιστημιακόν, τὸ ὁποῖον θὰ ἔχη ἐπίσης ἀντίδρασαν ἀλλ' ἐπὶ τέλους θὰ ψηφισθῆ καὶ αὐτό, τοῦ κ. Ἀλεξανδρῆ ἀποφασισμένου νὰ ἐπιμείνῃ εἰς τὴν ψήφισιν του, φυσικὰ μετὰ μελέτην καὶ βεβαιότητα ἐκ μέρους του, δι' ἀνταποκρίνεται εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ Πανεπιστημίου καὶ δι' αὐτοῦ θὰ ἐπέλθῃ τὸ ποθοῦμενον ἀποτέλεσμα.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ κ. Ἀλεξανδρῆ δὲν εἶνε ἀπλῶς ὑπουργὸς τῆς Παιδείας κατὰ σύμπτωσιν, ἀλλ' ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος καὶ κατέγεινε καὶ ἐμελέτησε καὶ παρηκολούθησε τί γίνεται ἄλλοῦ, ὑπάρχει ἐπίς ὅτι ἡ μεταρρυθμίαι τῶν Πανεπιστημιακῶν θὰ εἶναι ἐπιτυχῆς.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ὁ νόμος περὶ πολιτικῶν δικαιομάτων τῆς γυναικὸς ἐψηφίσθη εἰς τὸ Wisconsin τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν. Ἀλλὰ διὰ νὰ ἐφαρμοσθῆ πρέπει νὰ ἐγκριθῆ καὶ ἀπὸ τοὺς ἐκλογεῖς, πρὸς τοὺς ὁποίους γίνεται μεγάλη προπαγάνδα ἐκ μέρους τῶν φεμινιστῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν.

Πέντε ἄλλαι ἐπικράτειαὶ παρεχώρησαν τελευταίως πολιτικὴν ψήφον πρὸς τὰς γυναῖκας, ἀναμένεται δὲ καὶ ἀπὸ αὐτὰς ἡ ἐγκρίσις τοῦ λαοῦ.

Τὸ παράδειγμα τῶν χωρῶν τῆς Ἀμερικῆς εἰς τὰς ὁποίας ἤδη αἱ γυναῖκες ἀπέκτησαν δικαίωματα φαίνεται ὅτι ἐπηρεάζει νέας ἐπικρατείας εἰς μίμησιν.

Τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Harvard ἴδουσε ὀνδεδέμον ἀπὸ ἀνδρας, οἱ ὅποιοι θὰ ἐργασθοῦν ὑπὲρ τῶν γυναικείων δικαιομάτων. Ὁ σύνδεσμος θὰ ἐνεργήσῃ προπαγάνδα ὑπὲρ τῶν φεμινιστικῶν ἰδεῶν μετὰ τῶν φοιτητῶν τοῦ Πανεπιστημίου διὰ διαλέξεων καὶ παντὸς μέσου ἐξασφαλίζοντος τὴν αὐξήσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀνδρῶν τῶν νέων ἰδεῶν.

Εἰς τὰς τελευταίας δημοτικὰς ἐκλογὰς τῆς Νορβηγίας προσήλθον ἐκλογεῖς γυναῖκες 191, 631 καὶ ἐξελέγησαν ἐξ αὐτῶν δημοτικὰ σύμβουλοι καὶ δήμαρχοι 379. Κατὰ τὰς ἐκλογὰς τοῦ 1907 ἐψηφίσαν 90,606 γυναῖκες καὶ εἶχον ἐκλεγεί 224 μόνον.

Ἡ μεγάλη διαφορά τῆς τελευταίας ἐκλογῆς ὀφείλεται εἰς τὴν ἑκτακτον ἐπιτυχίαν τῆς ἐργασίας τῶν δημοτικῶν συμβούλων γυναικῶν.

Εἰς τὴν Λέδχην τῆς γυναικείας ἀεροπορίας τῆς Γαλλίας εἰς τὴν τελευταίαν ἐορτὴν τῆς, ἐξεκίνησαν ὀκτὼ ἀεροπλάνα ἐκ τῶν ὁποίων τὰ τέσσαρα εἶχον πιλότους γυναῖκας μέλη τῆς λέσχης.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ν. Γ. Πολίτου. Ἑλληνικὴ Βιβλιογραφία.

— Εἶνε βιβλίον, τὸ ὁποῖον ἀπήτησε κόπους καὶ ἐργασίαν μακράν. Ἀναπληροῖ μεγάλο κενὸν διότι εἶνε ὁ δόξης παντὸς ἐπιθυμοῦντος νὰ γνωρίζῃ τί καὶ ἀπὸ ποῦ εἶναι γραφεῖ ὀρισμένα ἔργα ἢ ἐπὶ ὀρισμένων θεμάτων, ἢ ἐπὶ ὀρισμένων προσώπων. Περιλαμβάνει τὰ ἐκδοθέντα βιβλία καὶ περιοδικὰ ἀπὸ τοῦ 1907 καθὼς καὶ κάθε μελέτην δημοσιευθεῖσαν εἰς τὰ τελευταῖα. Ἀποτελεῖται ἀπὸ 612 σελ. εἰς 8ον.

Ἐπισημειωτικὴ ἐπετηρὶς 1909 καὶ 1910.

— Ἐκδοσις Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου. Περιλαμβάνει: Χατζηδάκι Γ. Ν. — Θεωρητικὰ περὶ τοῦ Ἐρωτοκρίτου. Ἀκαδημαϊκὰ ἀναγνώσματα περὶ τοῦ γραπτοῦ ἡμῶν λόγου. Ἐτυμολογικὰ. Λεξιλογικὰ.

Νικολαΐδου Ρ. — Συμβολὴ εἰς τὴν θεωρίαν τῶν ἀνασταλτικῶν φαινομένων.

Hatjidakis N. G. — Sur l'élément de variété dans l'espace général.

Ράλλης Μ. Κ. — Περὶ ἐνώσεως κατὰ δίκαιον τοῦ τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

Πολίτου Ν. Γ. — Ἑλληνικὴ βιβλιογραφία.

Λογογραφία. — Περιλαμβάνει:

Ἄδαμαντίου Ἀδ. — Ἀγνείας πείρα καὶ πολλὰς ἐνδιαφερούσας λογογραφικὰς μελέτας. Ἐκδίδεται κατὰ τριμηναίαν ἐκ σελ. 40. Τιμὴ ἔτησις συνδρομῆς δρ. 15

Ράλλης Μ. Κ. Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου. — Περὶ Ἀσουλίας κατὰ τὸ δίκαιον τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

Κούση Π. Γ. — Ἐθνικὸν Παιδικὸν Θέατρον. Ἀναγνώσματα καὶ κωμωδία διὰ παιδιὰ. Τιμὴ δρ. 2.

ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ ΚΑΙ ΚΟΥΖΙΝΑ

Ἡμέραι δοκιμασιῶν διὰ τὰς οἰκεδασποινας. Τὰ γλυκὰ καὶ ἡ κονσέρβες εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν. Μόλις ἐτελείωσαν ἡ φράουλες, καὶ τὰ βύσσινα, τὸν βερύκοκα, καὶ τὰ ἀχλαδάκια τῶν γλυκῶν ὀργιάζουν. Εἰς αὐτὰ πρέπει νὰ προστεθοῦν τὰ λεμονάκια καὶ τὰ νεραντζάκια, ποῦ εἶναι εἰς τὴν στιγμὴν τῶν γιὰ γλυκό.

Τὰ βύσσινα εἶναι τὸ ἔθνικόν μας γλυκό, μαζὶ μετὸ τριαντάφυλλο. Τὰ δύο αὐτὰ γλυκὰ εἶνε σχεδὸν ἄγνωστα εἰς ἄλλους τόπους. Βύσσινο θὰ κάμη καὶ ἡ τελευταία πτωχὴ γυναικοῦλα, οἰκονομοῦσα ὅπως, ὅπως χρῆματα διὰ τὴν ζάχαριν.

Καὶ συνήθως τὸ γλυκό αὐτὸ ποῦ ἔπρεπε νὰ διατηρῆ τὴν ὑπόξεινον γεῦσιν του, τὴν χάνει μετὸν πολλὴν ζάχαριν, ποῦ συνηθίζουν νὰ βάζουν εἰς τὴν ἐκτέλεσίν του. Τόσον ὥστε καίει τὸν λαϊκὸν ἀντί νὰ τὸν δροσίζη. Τὸ καλὸ γλυκό βύσσινο θέλει εἰς θῆρος δύο ὀκάδες βύσσινο μίαν ὀκ. ζάχαρη. Ἐὰν ὅμως εἶναι ξηρὸ τότε 3 ὀκ. βύσσινο 2 ὀκάδες ζάχαρη.

Μία ἄλλη ἀποτυχία τοῦ βυσσίνου εἶνε ὅτι λιώνει πρὶν νὰ δέση ἐντελῶς, διότι πάντοτε ἐκτὸς τοῦ ζουμιοῦ του προστίθεται ὀλίγο, νερὸ διὰ νὰ βράση ἀρκετὰ ἢ ζάχαρη.

Εἰς τοιαύτην περίστασιν βγάζετε τὸ βύσσινο μετὸν τριπτὴν κουτάλα ἢ μετὸν σουροτήρι καὶ ἀφήνετε νὰ βράση τὸ σιρόπι, ὡς ποῦ νὰ δέση καλά. Ἐπειτα κενόνετε ὅπου καὶ τὸ βύσσινο, τὸ ὅποιον θὰ ἀφίση ζουμί καὶ ἔτσι θὰ ἐπέλθῃ ἰσορροπία.

Μετὸ βύσσινο κάμνετε καὶ τὸ λεγόμενον τσέρες—μπράντι γίνεται ὠραιότερον παρὰ μετὰ τὰ κεράσια. Τὰ βύσσινα δὲν πρέπει νὰ εἶναι γινομένα, τὰ πλύνετε μετὸ τὴς οὐρῆς τῶν καὶ ἅμα στεγνόνουν τὰ βάζετε μέσα εἰς ροῦμι δυνατὸ ἢ καὶ ἀπλῶς εἰς οἰνόπνευμα καὶ τὰ ἀφήνετε 5-6 ἡμέρας. Ἐπειτα προσθέτετε ζάχαρι σιρόπι καλὰ δεμένο, κανέλα, γαρύφαλλα καὶ κλείετε καλὰ τὴς φιάλες σας ποῦ πρέπει νὰ εἶναι πλατύστομες.

Μετὸ βύσσινο κάμνετε καὶ ἓνα ὠραῖο λικέρ. Εἰς 2 ὀκάδες βύσσινο μία ὀκ. ζάχαρη. Καθαρίζετε τὸ βύσσινο, χωρὶς ν' ἀφαιρέσετε τὰ κουκούτσι. Τὸ βάζετε μέσα εἰς πλατύστομες φιάλες πάτους πάτους μετὰ ψιλλὴ ζάχαρι καὶ τὸ ἀφήνετε στὸν ἥλιο 5-6 ἡμέρας. Ἐπειτα προσθέτετε καλὸ ροῦμι καὶ γεμίζετε τὴς μπουτίλιες καθὼς καὶ γαρύφαλλα καὶ κανέλα. Τὰς σφραγίζετε καὶ τὰς ἀνοίγετε τὸν χειμῶνα, ὅποταν περνᾷτε τὸ λικέρ ἀπὸ λεπτὸ πανί καὶ μετὰ τὰ βύσσινα κάμνετε ὠραῖαν κομπόστα.

Η ΕΓΧΩΡΙΑ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ

Ἡ ἐγχωρὴ βιομηχανία Βεζανῆ καὶ Σελᾶ βρυθκερῶν, κελλίνων καὶ κελλοβρυθκερῶν ὑψομαχίων κάμνει τελευταίως θύματα. Εἰς τὰς ἀνεγνωστρίδας μας εἶτε τῶν Ἀθηνῶν, εἶτε τῶν ἐπαρχιῶν, ὅσα προμηθεύονται διὰ χρῆσιν τῶν Εὐρωπαϊκῶν ὑψομαχίων, συνιστᾶται θερμῶς νὰ προμηθεύωνται ὅλα τὰ εἶδη ἀνδρικών καὶ γυναικείων φορεμάτων ὡς καὶ ρουχισμοῦ τοῦ σπιτιοῦ ἀπὸ τὴν κάτωθι διεύθυνσιν τῶν

γραφείων τοῦ ἐργοστασίου Βεζανῆ καὶ Σελᾶ, Στὸν Πεσματζόγλου.

ΚΥΡΙΑ λαμπρὰ μορφωμένη γνωρίζουσα πλὴν τῆς Ἑλληνικῆς καὶ τὴν Γαλλικὴν καὶ Ἰταλικὴν τελείως, μουσικὸς δὲ ἀρίστη ζητεῖ εἶτε μαθήματα, εἶτε θέσιν εἰς σχολεῖον ἐδῶ καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας ἢ εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

Συνιστᾶται θερμότατα παρ' ἡμῶν. Πληροφορίαι εἰς τὸ γραφεῖον μας.

**ΒΑΜΒΑΚΕΡΑ
ΜΑΛΟΒΑΜΒΑΚΑ
ΟΛΟΜΑΛΛΑ**

ΥΦΑΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

ΒΕΖΑΝΗ ΚΑΙ ΣΕΛΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ Στὸν Πεσματζόγλου. ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ Ὀδὸς Πατησίων (Παρὰ τὴν Ἀλυσίδα)

**ΓΑΛΑΚΤΟΥΧΟΝ
ΑΛΕΥΡΟΝ**

ΝΕΣΤΛΕ

**ΤΕΛΕΙΑ ΤΡΟΦΗ ΔΙΑ
ΤΑ ΒΡΕΦΗ, ΑΝΑΡΡΟΝΥΑΣ ΚΑΙ ΓΕΡΟΝΤΑΣ
ΠΕΡΙΕΧΕΙ ΤΟ ΚΑΛΙΤΕΡΟΝ ΕΛΒΕΤΙΚΟΝ ΓΑΛΑ**

**Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεία καὶ φαρμακευπορεῖα.
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ Δεὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ Κρήτην.**

Κ^{ΟΣ} ΕΥΓ. ΠΛΟΚ ΑΘΗΝΑΙ